

Dr. Sípos Ete Álmos

Igazat adsz-e Istennek...

Az igehirdetések elhangzottak
a Budapest-Pasarét Református Egyházközség
evangélizációs hetén,
2011. szeptember 19-25.

Tartalom

Igazat adsz-e Istennek abban:

1. Amit magáról mond?	3
2. Amit a teremtés céljáról és értelméről mond?	9
3. Amit rólunk, emberekről mond?	15
4. Amit Krisztusról és kereszthaláláról mond?	21
5. Amit a keresztyén ember életteréről mond?	27
6. Amit a keresztyén ember jövőjéről mond?	35
7. Amit a Jézus-követés szabályairól mond?	42

1.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit magáról mond?

Alapige: Lukács 7,29-30

Miután meghallgatta Őt az egész nép, meg a vámszedők is, igazat adtak Istennek azzal, hogy megkeresztelkedtek a János keresztségével, a farizeusok és a törvénytudók azonban elvetették Isten akaratát, és nem keresztelkedtek meg általa.

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk, dicsőítünk és magasztalunk, mert tudjuk és megértettük, hogy azért teremtettél bennünket, hogy e földön élve megismerjünk téged és magasztaljunk.

Áldunk és magasztalunk, mert nevedet is kijelentetted nekünk. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus nevével megajándékoztál bennünket, aki-nek nevére minden térd meghajol, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.

Mi is meghajtjuk térdünket, szívünket, értelmünket előtted, Urunk! Hódolunk neked, győztes Jézus, aki győztél a bűn, a halál felett, aki élsz örökkön örökké.

Köszönjük, hogy a te szavadat, a te ígédet nekünk adtad. Köszönjük, hogy együtt lehetünk ma is a te ígéd körül. Segíts, hogy ezen a mai estén is meghallja mindenki a te szavadat.

Kérünk, Szentlelked nyissa meg a szívünket, vegye el értelmünknek, lelkünknek minden homályosságát, hadd legyen nagy a Te neved, a te igazságod közöttünk.

Hallgass meg bennünket, Édesatyánk, Jézus Krisztusért.

Amen.

Igehirdetés

Ennek az igének az egyik mondata az, ami egész hetünk témája, vezérgondolata, és fő kérdése. Nevezetesen az a mondat, amely arról szól, hogy az emberek, hallva Jézus beszédét, „*igazat adtak az Istennek.*” Ebből született meg ennek a hétnek a fő kérdése: Te, kinek adsz igazat?

Ez egy hétköznapi de mégis lényeges kérdés. Valóban nagy kérdés, hogy kinek adunk igazat, mégpedig azért, mert minden csapból infor-

máció zúdul felénk. Mindenféle politikai információ, sokféle gazdasági természetű információ, tudományos információ, áltudományos hírek, bulvár hírek, vallási hírek, evilági és túlvilági eredetű hírek áradnak ránk egyfolytában. És hát az a kérdés: kinek van igaza? Melyik az igaz?

Érdekes, hogy ez meg attól függ, hogy én kinek adok igazat. Ezért mondjuk sokszor: mindenkinek igaza van. Ezt mondta az egyszerű tanácselnök is, amikor bementek hozzá panaszkodni: Tanácselnök elvtárs, ez mégis tarthatatlan, hogy magához akarki jön, mindenkinek igazat ad. Mire a tanácselnök azt válaszolta: fiam, neked is igazad van.

Az viszont nem lényegtelen, hogy kinek adunk igazat. Ez nem elméleti kérdés. Nem egy olyan kérdés ez, amit mellőzni lehetne, hogy kinek adunk igazat. Ez izgalmas kérdés, mert az, akinek igazat adunk, ha akarjuk, ha nem, befolyásolja egész életünket.

A mai történetben is erről olvasunk. Jézus hatalmas tömeg előtt prédikál, és az embereknek egyrészt Keresztelő Jánosról beszél, de fő mondanivalója mégsem Keresztelő János, hanem: Isten országa volt. Keveset szoktunk ezzel a témával foglalkozni. Mintha elkerülné figyelmünket, hogy az Újszövetségnek, az evangéliumoknak, Jézus beszédeinek egyik központi témája volt az Isten országáról szóló tanítás. Keresztelő János úgy jelenti be Jézus érkezését, hogy *„elközelített az Istennek országa”*. Jézus első prédikációja is így kezdődött: *„térjetez meg, mert elközelített Istennek országa”*. Jézus Isten országáról úgy beszél, mint királyi uralomról, arról az állapotról, ahol, és akiben érvényesül Isten akarata és királysága, ott van Isten országa. Ez fontos témája volt Jézusnak.

Az emberek pedig, hallgatják, amit Jézus mond. Hallgatják, amint elmondja, hogy az Isten országába be lehet lépni. Már itt a földön bekerülhet az ember. Ahhoz viszont, ha az Isten országába valaki be akar lépni, mindenképpen tisztulásra van szüksége.

Keresztelő János is ezért mondta: *„keresztelkedjetez meg”* A bemejtés, a keresztelés erről szolt. Ha Isten országába akartok bekerülni, ha be akartok lépni ebbe a csodálatos állapotba, ha oda akartok kerülni Isten királyi uralma alá, meg kell tisztulnotok.

Jézus később ezt megismétli, mire a hallgatóság kétféleképpen reagál. Vannak, akikről azt olvassuk: igazat adtak Istennek, igazat adtak Jézus szavának. Másokról meg azt olvassuk, hogy hallva Jézus szavait, *„megvetették Istennek a tanácsát.”*

Szeretném a figyelmet felhívni arra, amit a Szentlélek ezen a Biblia helyen mond, hogy *„igazat adtak Istennek”*, és nem azt mondja, hogy hittek. Mondhatta volna ezt is a Szentlélek, de tudjuk, hogy Ó precízen fogalmaz. A Bibliában minden szónak megvan a maga értéke, jelentése.

A hitnek csak az egyik aspektusa, egyik része az ismeret. Meg kell ismerjem azt, akiben és amit hiszek. A hit másik része a bizalom. És a harmadik része, amit a mi református elődeink így mondtak, az „igaznak tar-

tás” (latinul: assensus). Ezt is fontosnak tartották. Ez most a mi kérdésünk is. Szól hozzánk Isten, szól hozzánk az Ige. A Biblia Jézus szava. A hirdetett Ige is, ugyanaz. Isten az Igén és az igehirdetésen keresztül szól hozzánk, és az a kérdés, hogy mi erre hogyan reagálunk, mit válaszolunk. Igazat adunk-e, Istennek vagy nem?

Akik Jézus szavát hallgatták, nagy részük igazat adott Istennek. Ez azt jelenti — ezt is leírja a Biblia —, hogy ennek rögtön következményei lettek. Az igazat adásnak következményei vannak. Nem úgy válaszoltak: mi ezt hisszük, mi tudjuk ezeket a dolgokat fejből... Valószínűleg itt ma este is mindenki tudja kívülről a dolgokat. Itt is mindenki hisz — csak az a kérdés, hogy van-e ennek valami látható következménye? Ha igazat adok Istennek, akkor ennek következménye is van. Ott az volt a következménye, hogy megkeresztelkedtek, azaz megtisztultak. Ez mások előtt is nyilvánvalóvá lett.

Tehát nem kerülhető ki az a kérdés ezen a héten (egyikünk se kerülje ki), hogy mi kinek adunk igazat. Igazat adunk-e Istennek? Ez tulajdonképpen nem a világ fiainak kérdése, hogy kinek adunk igazat, ez a keresztyének nagy kérdése. Mert Isten nem akarja, hogy mi névleges keresztyének legyünk. Nem akarja, hogy műkedvelő hívők legyünk. Isten azt akarja, hogy igazat adjunk neki. Ez a keresztyén hitnek is vízvázasztó kérdése, hogy tudniillik kinek adok igazat.

De most nem akarok tovább általánosságokban beszélni. A mai kérdéseinkre akarok koncentrálni, és a mai kérdésünk az: igazat adsz-e Istennek abban, amit Ő magáról mond?

Ne sértődjön meg senki, ha most azt kérdezem: te tudod pontosan azt, hogy Isten mit mond magáról a Bibliában? El tudnád ezt hitelesen magyarázni annak, aki ezt megkérdezné Tőled? Vagy csak egy Mikulás-szerű istenképed van, egy jóságos Mikulásról, aki mellett ott ugrál egy kis Krampusz, aki ha rossz vagy, időnként odaüt, de azt nem kell komolyan venni, mert a Mikulás bácsi jószívű...

Sok keresztyénnek olyan Jóisten-képe van, aki mindent rendbe hoz, minden megbocsát. Ő nem akarhat rosszat, Ő nem büntet senkit. Sokszor hallottam a felháborodását azoknak, akik olvasták az Ószövetségben, hogy Isten parancsot adott emberek megölésére. Azt mondják, ez már túlzás. De hát ismerjük, hogy mit mond Isten magáról?

Jézus főpapi imájában azért könyörög, hogy az övéi megismerjék az igaz Istent. Mert az igaz Isten megismerése maga az örök élet. *„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, a Jézus Krisztust.”* (Jn 17,3). Ez az örök élet titka, megismerni az egyedül igaz Istent.

Ma Istennek három olyan tulajdonságáról szeretnék beszélni, amiről a Biblia beszél (többről kellene). Jó lenne, ha megismerve a Bibliát, kedvet kapnánk mindnyájan utána nézni, hogy mit is mond Isten magáról.

Először is Isten olyannak mondja magát, mint aki *szent* Isten. Talán a Bibliában Istennel kapcsolatban ez a tulajdonságjelző fordul elő a legtöbbit. Nem a szerető, hanem a *szent* Isten. Amikor Ézsaiás próféta látomásban látja azt a fényes trónt, az Isten trónját, amelyet angyalok tartanak, azt hallja, hogy angyalok azt éneklik: „*szent, szent, szent a Seregek Ura.*” Háromszor *szent*, azt jelenti, hogy tökéletesen *szent*.

A 3Mózes 11,44-ben olvassuk: „*Szentek legyetek, mert én szent vagyok!*” Isten számtalanszor hivatkozik arra, hogy Ő *szent* Isten. A „*szent*” szó azt jelenti az eredetileg, hogy két dolgot egymástól elválasztani. Isten *szent*, azt jelenti, hogy minden bűntől elválasztott. Istenben semmi bűn nincsen. A lényétől idegen minden bűn. Ezért olvassuk az 1Timóteus 6,16-ban, hogy az Isten „*hosszáférhetetlen világosságban lakozik*”. Ezért nem láthatja meg az emberi szem, mert elégnénk annak a tiszta fénynek a hatása alatt, amely az Istent körülveszi. Azt is olvassuk róla: bűngyűlölő szentség. (Náhum 1,2.)

Nincs abban tehát semmi tévedés, amikor Biblia arról beszél, hogy Isten gyűlöl, haragszik, bosszút áll. Persze, amikor ilyet olvasunk a Bibliában, mindig magunkra gondolunk. Mert amikor az emberrel kapcsolatban írja ezeket a jelzőket a Biblia, mindig bűnös indulat van mögötte, de Istenben nincs bűn. Amikor Isten gyűlöl, az Isten bosszút áll, ebben nincs bűn. Az Isten *szent*, ezért fog Isten színe előtt minden kiderülni egyszer. Ezért nem lehet semmit eltitkolni előle.

Ezért adja Isten a szigorú szertartási törvényeket már az Ószövetségben népének. Meg volt szabva, hogy a papok milyen ruhába öltözhetnek, amikor az oltárhoz mennek. Nem lehetett akármilyen ruhában menni. Az Isten szentségétől idegen, hogy megyek úrvacsorát venni sortban meg egy pólóban. Az sem fér össze szentségével, amikor egy ember lazán, zsebre dugott kézzel imádkozik, miközben pislog jobbra-balra. Elképesztő szemtelenségre hajlamos az az ember, aki nincs tisztában azzal, amit a Biblia az Isten szentségéről mond.

Amikor Nátán meg Abihu nem olyan tüzet vittek be az oltárra, amit Isten előírt — gondolták tűz, tűz, mindegy, milyen tűz, lényeg, hogy égjen — azt olvassuk: az Úr megölte őket. Testvéreim, az Isten *szent*, nem haver, nem olyan valaki, akivel bratyizhatunk. Megdőbbenek, amikor egy-egy riportot olvasok egyházi újságokban arról, hogy emberek milyen stílusban beszélnek a *szent* Istenről. Testvérem, te kinek adsz igazat? Mert ne gondold, hogy papos, vagy ódon szövege az a lelkipásztornak, amikor a *szent* Istenről beszél.

A másik tulajdonság, amiről szeretnék szólni: Isten olyan valakinek mondja magát, aki *szuverén* személy. *Szuverén* azt jelenti: független, senkitől nem függő. Dániel 4,32-ben ezt olvassuk: „*A föld minden lakosa olyan (Isten előtt), mint a semmi, és az Ő akarata szerint cselekszik a menny seregében, a föld lakosai között, és nincs, aki az ő kezét meg-*

foghatná, és ezt mondhatná: mit cselekedtél?”— Még meg se kérdezze az ember tőle, hogy „mit cselekedtél?

Pedig milyen gyakran feltesszük a kérdéseket, aztán elmondjuk: „szereintem ez nem volt igazságos. Itt nem úgy történtek a dolgok, ahogy kellett volna.”

Sok ember megbotráncozik Istennek a Római levélben olvasható szavain: Róma 9,15-23. Itt azt olvassuk: *„És monda Mózesnek: könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok. Annak okáért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” Sőt inkább kicsoda vagy te, ó ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondhatja-e a készítmény a készítőjének: miért csináltál engem így? Avagy nincsen-e a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely egyént tisztességre, némelyet pedig becstelenségre csináljon? „Te mit szólhatsz ellene?”*

Az Isten saját magán kívül nem függ senkitől. Senki nem vonhatja felelősségre, senkinek nem tartozik elszámolással. Azt tesz, amit akar veled is, velem is. Szuverén! Tudsz te erről az Istenről?

Harmadszor: Isten olyannak mondja magát, akinek a lénye: *szeretet*. Ezt is fontos megértenünk, mit jelent az, hogy Isten szeretet! Ez elsősorban a Szentháromságra vonatkozik. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymáshoz való harmonikus viszonyára. Atya-Fiú-Szentlélek között *abszolút szeretet* harmónia van.

Vigyázzunk, nehogy úgy próbáljuk értelmezni a keresztség-váltás titkát, hogy van a mogorva, gonosz Atya, aki a szegény Fiút megbünteti és feláldozza. A keresztsen a Szentháromság is szenved. Atya-Fiú-Szentlélek között abszolút szeretet-harmónia van. Ez Istennek a legfélreértettebb tulajdonsága. A szeretet Isten esetében azt jelenti, hogy erős készítmény van benne az adásra, és ennek az adásnak legfőbb célpontjai az Ő választottai. De az Ő szeretete gondviselő szeretet is, ez mindenkire kiterjed. Legerősebb mégis az Ő mentő szeretete. De az Ő szeretete megszentelő szeretet és távlatos szeretet is. Így szoktad mérlegelni az Isten szeretetét?

Megkérdeszem: igazat adsz-e Istennek abban, amit magáról mond? Amit ma este itt nekünk magáról mondott? Mert ha igazat adsz, akkor törekszel a szentségre. Kapcsolataidban, házasságodban, beszédedben, viselkedésedben törekszel a szentségre? Imádod Őt az Ő szent voltában? Törekszel a tisztaságra? Mert ha igazat adsz az Isten szentségének, akkor törekszel a tisztaságra. Akkor nem tudsz megmaradni a tisztátalanságban. Akkor nem tudsz megmaradni az engedetlenségben.

Ha igazat adsz annak, hogy Ő szuverén Isten, akkor megkérdeszem: megbízik minden döntésében? Vagy lázadsz? Nem kellene itt is elgondolkoznunk? Félelmesen tudunk lázadni, és nem adunk igazat Istennek abban, amikor azt mondja magáról, hogy Ő szuverén Úr.

Hadd kérdezzem tovább: ha igazán szereted az Istent, aki téged szeret, akinek erős késztetettsége van arra, hogy neked adjon, aki neked távlatos szeretettel akar boldog, örök életet adni, téged meg akar szentelni, és ha Őt igazán szereted, akkor miért zúgolódsz? Miért zúgolódsz annyit, és miért csüggedsz el olyan gyorsan? Miért nem szolgálsz neki több odaadással, több elkötelezettséggel?

Igazat adsz-e Istennek? Válaszoljunk majd rá a magunk csendességében otthon is.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, Igédet. Köszönjük azt az utat, amire igéd vezetett most bennünket. Köszönjük kérdéseidet.

Segíts, Urunk, őszintén válaszolni azokra. Segíts, hogy legalább a szívünkben mindnyájan valamit válaszoljunk neked. És ha kell, segíts, hogy tudjuk magunkat megalázni. Tudjunk bűnbánatot tartani, tudjunk előtted és neked hódolni mindenben.

Kérünk, nyisd meg a szívünket, lelkünket. Lágyítsd meg a szívünket arra, hogy igazat tudjunk adni neked, mert azok a boldog emberek, akik igazat adnak neked.

Urunk, kérünk, hogy munkálkodj továbbra is szívünkben, lelkünkben, és segíts bennünket, hogy amikor elmegyünk innen, a te igéd megmaradjon a szívünkben.

Ámen.

274. Neumark Gy., 1657.

Ki Is-te-né-nek át ad min-dent,
 Azt esu-da-ké-pen ör-zi itt lent,
 Bi-zal-mát csak be-lé-ve-ti,
 In-ség, baj közt is él-te-ti.
 Ki min-dent szent ke-ze-he tett,
 Az nem fő-vény-re é-pí-tett.

2.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit a teremtés céljáról és értelméről mond?

Alapige: Róma 11,33-36 és Kolossé 1,16-17

Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az Ő ítéletei és milyen kikutathatatlanok az Ő útjai. Ugyan „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az Ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?” Bizony, tőle, általa és érte van minden: Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, feltámadott Urunk Jézus Krisztus. Köszönjük, hogy ma este is Hozzád jöhettünk bűnből, minden bajból. Életünknek bukásaiból, keserűségeiből, képmutató életünknek sokféle nyomorúságából menekülünk Hozzád.

Köszönjük, hogy a te közelségedben a szívünk békességet talál. Letehetjük mindazt, ami terhel bennünket. Megvalljuk, sok minden terhel. Csak egy nap folyamán is sokféle terhet veszünk magunkra, a bűneinknek, bukásainknak terhét.

Kérünk, segíts bennünket és váltsd valóra azt az ígéretedet, amit mindazoknak ígértél, akik hozzád mennek terheikkel. Kérünk, te nyugtass meg és békéltess meg, és oldozz fel bennünket.

Kérünk, szólj hozzánk és segíts, hogy ezen az estén is hadd jöjjön létre lelki beszélgetés közted és köztünk.

Segíts, hogy ne maradjon válasz nélkül egyikünk részéről sem a te mai kérdésed, és szavad.

Hallgass meg bennünket szent nevedért.

Ámen.

Igehirdetés

Tegnap este hallottuk, hogy ezen a héten a kérdésünk így hangzik, kinek van igaza, illetve kinek adunk igazat? Igaza van-e Istennek? Elmondtuk, hogy egy olyan világban élünk, ahol információ-cunami árad ránk reggeltől estig, és az embernek el kell döntenie, ha egy kicsit is igényes, hogy ebből az információ-tömegből mi az igaz. Azt mondtuk, hogy tulajdonképpen az, az igaz, amit annak tartunk. Ezért van minden embernek saját igazsága. Ezért nem nagyon egyezik egymással ebben az országban sok ember. Alig van két ember, aki meg tud egyezni valamiben, mert mindkinek megvan a maga igazsága. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy mi kinek adunk igazat, hiszen ez meghatározza egész életünket.

Ha valaki kívülről néz bennünket, életünk elárulja, hogy kinek adunk igazat. Kiderül hamar, hogy igazat adunk-e Istennek. Isten szól a Bibliában hozzánk, szól igéjén keresztül, és erre kétféle reakció lehetséges — ahogy azt a tegnap felolvasott igéből is hallhattuk. Voltak, akik igazat adtak Istennek, amikor Jézus beszélt, és voltak, akik megvetették az Isten tanácsát, és nem engedelmeskedtek.

* * *

Ma szintén egy izgalmas kérdés van előttünk. Ez így hangzik: igazat adunk-e Istennek abban, amit a teremtés céljáról és értelméről mond?

Itt is van miben válogatnunk, hiszen ezzel a témával kapcsolatban is többféle igazság-válasz hangzik el. Az embereknek nagy része — a Biblia szavaival élve mondhatnánk azt, hogy a világ — úgy gondolkozik, hogy nem volt teremtés. Az egész világmindenség, közelebből pedig a földi élet is, véletlenek során állt elő. Az élet tulajdonképpen nem más, és a történelem sem más, mint a folytonosan ismétlődő ugyanazon események körforgása. Az élet a teremtett világ történelme hasonlít egy önmagába visszatérő körhöz. Ezért jutott el oda korunk tudományának egy része, hogy kimondja: tulajdonképpen nincs értelme az életnek.

Akik nem olvasták volna még, azoknak szeretettel ajánlom egy nagyszerű svájci-amerikai teológusnak, Francis Schaeffernek a könyvét, aki kiválóan elemezte és elemzi több könyvében is az európai és amerikai kultúrának az alakulását és eseményeit. Azt mondja, hogy modern korunk emberének jellemzője, hogy menekül az értelemtől (ez a könyvének a címe is: Szabadulás az értelemből). Szabadulás, menekülés attól, hogy keressük az élet értelmét, mert az életnek nincs értelme.

És ez a fajta gondolkodás lépten-nyomon kiderül. Kiderül az emberek magatartásából, viselkedéséből, hogy gyakorlatilag a mának élnek. Kiderül az ifjúság kultúrájából, a popkultúrából. Nincs értelme semminek. Minek élünk?

Ez az értelem nélkülség (nihilizmus) sugárzik korunk muzsikájából is. A tv-ben meghallgattam régebben egy koncertet. „Kortárs-muzsika”

volt a címe. Neves zeneszerzők adták elő a darabjaikat. Elnézést kérek, de én csak egy macskanyávogást hallottam. Se ritmusa nem volt, se dal-lama. Le voltam döbbenve, mert az előadás legalább félórán keresztül tartott, és amikor véget ért, mindenki megtapsolta. Ráadásul előkelő közönség, hallgatóság volt. Nem értettem, mit tapsolnak? Persze mégis meg-értettem, hogy ez a darab arról szól, hogy nincs semminek értelme.

Ne csodálkozzunk azon se, ha elmegyünk egy-egy világhírű képtár-ba, ahol a modern alkotásokat mutatják be, s itt olyan festményeket lát-hatunk, hogy félóráig diskurál az ember magában: ez vajon mi? De ez is tulajdonképpen egy hitvallás. A művész hitvallása arról, hogy nincs ér-telme semminek. Erről beszélnek ezek a műalkotások. Tehát ez a világ véleménye a teremtésről! Vagyis: nincs értelme és nincs célja.

De van egy másik vélemény is. Ezt a véleményt a keresztyének több-sége képviseli. Azt mondják, természetes, hogy volt teremtés. Isten te-remtette a világot. Nem véletlenül állt elő. És ennek a teremtésnek mi volt a célja? A válasz így hangzik a keresztyének részéről, hogy az ember. Minden az emberért van, tehát még az Isten is az emberért van...

Vizsgáljuk csak meg magunkat, hogy mi keresztyének, hogyan gon-dolkozunk erről? Nem ívódott bele a mi gondolkodásunkba is, hogy min-den értem van, mindennek én vagyok a középpontja és a célja? Hogy az Isten is körülöttem forog? A keresztyének nagy része a világon azért gya-korolja a vallását, és hisz az Istenben, hogy legyen, aki őt segíti, a bajá-ból kimenti. Legyen valaki, akihez fordul, amikor bajba kerül. Legyen valaki, aki őt kiszolgálja.

A keresztyén imádságok legnagyobb része sem más, mint igénybenyúj-tás. Ahogy egy ember telefonon megrendeli a METRO-tól az árút, mit vi-gyenek ki neki a futárszolgálatban, úgy gondolják sokan, hogy Istennel is ugyanilyen módon lehet kapcsolatban élni. Leadom a megrendelést, az Ő dolga meg az, hogy adja meg nekem. Az imának is középpontja az ember.

A keresztyén-vallások egy része ma úgy toboroz tagokat, a régebbi meg az újabb felekezetek is, hogy gyere közénk, mert itt olyan jó. Ha közénk tartozol, Isten megsegít és sikered lesz a gazdasági, pénzügyi dolgaidban. Meg fogsz gyógyulni, sőt beteg sem leszel. Ha közénk jössz, jól fogsz szóra-kozni, jól fogod érezni magadat. Ha eljössz közénk, jó prédikációt hallasz.

Át sem gondoljuk, hogy miért is megyünk templomba. Azért, hogy jó prédikációt halljunk, vagy hogy az Istent hallgassuk? Nagyon komoly kér-dés a motiváció. Van különbség abban, hogy hallani akarok egy jó igehir-detést, hiszen milyen jó azt hallgatni. Jó érzés, megnyugtatja az embert! A másik lelkész meg olyan unalmasan beszél, a tájára se menjünk. Nem is érzem olyan jól magam. Megint az ember.

Most is toboroznak az egyházak, hogy a Papp László Stadionban lesz egy nagy keresztyén koncert. Fiatalok, gyertek, mert világhírű dicsőítő énekkar és zenekar fog jönni. Ugyan kit érdekel az, hogy a koncert nagy

sztárja egy koreai hölgy, aki egy interjúban elmondja, hogy ő hogy már fizikailag is találkozott Jézussal, sőt ő már a mennyben is járt egy álomszerű látomásban. Az egyik asztalnál ült az Atya, a másiknál a Fiú —, a Szentlélekkel most nem foglalkozott. Kérdezett az Atyától valamit, Ő szólt a Fiúnak, a Fiú benyúlt a ruhája alá és a szívéből kivett egy marék darabot, és ez volt a szóban forgó énekesnő.

Ez lenne az evangélium? Gyertek, dicsőíteni az Istent? A lényeg hamar kiderül, azért gyertek fiatalok, mert itt mindenki jól fogja érezni magát. Most Debrecenben is ugyanez készül. Ott is rájöttek, mivel lehet ma az embereket összeszedni és szórakoztatni.

Tehát: megint az ember és mindig az ember! Minden az emberért van! És ezt keresztyén egyházak és emberek képesek hirdetni és elhinni.

De hát minket mégis az érdekel ma, hogy mit mond az Isten? Érdemes megtanulni a Biblia egyik leggrandiózusabb mondatát, amit a Római levélből felolvastam. *„Mert Őtőle, Óáltala és Őreá nézve vannak mindennek. Ővé a dicsőség mindörökké.”*

A Kolossébeliekhez írt levélben hasonló mondatokat írat le a Szentlélek: *„Őtőle, Óáltala és Őreá nézve teremtetett minden.”* Ki ez az Ő? Az ember? Ádám? Ha elolvassuk a Bibliát, kiderül, hogy Krisztus! Krisztus, akiben megjelent nekünk az Isten. Aki Őt látta, látta az Atyát. Az Istenért teremtetett minden! Krisztusért!

Az Atyáért, Fiúért és a Szentlélekért teremtetett minden, aki Krisztusban mutatta meg magát nekünk. Aki ott volt titokzatos módon az Édenkertjében. Akié minden hatalom mennyen és földön. Akinek leborul a trónja előtt egyszer majd a teremtetett világ egy része, és azt fogja mondani: *„Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtetted mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.”* Krisztusért. Minden Őtőle van, Ő a kezdet. Mindennek a kezdete. A te kezdeted is Ő. Mi mindnyájan egyedi darabok vagyunk. Nincs két egyforma ember. Minden embernek speciális genetikai kódja van. Nem lehet összetéveszteni bennünket.

Álljon meg tehát a menet a majomról szóló elmélettel, meg az evolúcióval! Mi emberek, egyedi darabok vagyunk, nem a természet véletlen variációi! Mi Őtőle vagyunk. Ő a kezdet. Krisztus által teremtetett minden. Őtőle és Óáltala. Ő maga az élet, Krisztus az élet.

Mit vitatkoznak ezen is a tudósok, hogy mi az élet. Ahány tudós, annyi elmélet az életről. A Biblia meg azt mondja: az élet valaki! Az a valaki, aki azt mondta magáról: *„Én vagyok a feltámadás és az élet.”* Jézus Krisztus az élet. Minden Óáltala van. És a mi életünk is tőle függ. Nem fog megkérdezni ezután sem senkit, hogy akarsz-e megszületni, és azt sem fogja megkérdezni: akarsz-e meghalni. Akkor születesz meg, amikor Ő akarja, és akkor halsz meg, amikor Ő akarja, és amikor Ő mondja. Addig itt vagy, és nem tehetsz semmit nélküle.

És: mindenek Őreá nézve teremtetek. Neki teremtetett minden. Ez azt jelenti, hogy Krisztus nélkül nincs értelme és célja semminek. Megértem, ha egy ember azt mondja: nincs értelme az életnek. Krisztus nélkül csakugyan nincs. Nincs perspektívája. Az ember is Krisztushoz van kötve. Ezt jelenti az, hogy „*mindenek tőle, általa és ránézve teremtetek.*”

Megteremti Isten a halat, és a hal úgy van teremtvé, hogy a vízhez van kötve. A hal esetleg mondhatja: én már eleget ittam. Elég volt. Tegyetek ki a partra, hadd éljek egy kicsit a szárazon. Mindenki tudja, hogy mi történik a hallal. Mert a hal csak a vízben tud élni. Az ember Krisztushoz van kötve. Így vagyunk megteremtvé. Krisztus nélkül az ember olyan, mint a partra vetett hal. Mindent elrontunk, mindent eltolunk. Tönkretesszük magunkat, másokat, az életünket, mert Krisztus nélkül az ember nem tud élni. Nélküle biológiai haldoklás az élet, és az értelmetlenségbe hull.

Mint lelkipásztornak, megdöbbenő, megrázó élményeim voltak azok a temetések, amikor olyan személyt kellett temetnem, akinek semmi közzük nem volt Istenhez. Nem is tudom, miért hívtak oda. De elmentem, és láttam az embereket állni a sírgödör mellett. Totál kiégetten álltak, mint ha azt kérdezték volna, hogy most mi van itt, mi ez? Leeresztik ezt az embert a sírba, s vége. Ott álltak megrökönyödve. A gyerekeket gyakran, még anyjuk temetésére sem vitték ki, nehogy meg kelljen mondani, mi történt.

Megértem. Krisztus nélkül nincs értelme semminek — ezt mondja Isten. Kérdezem: te kinek adsz igazat? Igazat adsz-e Istennek abban, amit az Ő igéjében mond az élet értelméről és a teremtés céljáról?

Ha valaki igazat ad Istennek, az egészen máshogy fogja látni saját életét és a világot. Egészen máshogy fogja értelmezni azt, ami vele történik. A Krisztust elfogadó ember, a Krisztus-hívó ember, a Krisztust szerető ember, megérti, hogy nem véletlen az, ami vele történik. Minden Őtőle van. Még a betegséged, szenvedésed, családod is, testi alkatod is, lelki alkatod is. Minden tőle van. Az, ahogy bánik veled, az is tőle van.

Nem tűnt még fel, hogy mindnyájunkkal máshogy bánik? Ha ezt nem hisszük, ha nem adunk Istennek igazat, hogy mindenek tőle vannak, akkor elkezdjük egymáshoz hasonlítani magunkat. A másiknak mennyivel könnyebb... Normális férje van, csendes felesége, a gyerekek milyen kiválóak. Bezzeg az enyéimmal mindig baj van. Szégyellek elmenni a szülői értekezletre. Pont én vagyok ilyen szerencsétlen. Tudjuk sorolni, de ilyenkor mindig az derül ki, hogy mégsem adunk Istennek igazat abban, hogy minden tőle van. A jó is, meg az is, amit nem szeretünk.

Minden Általa van. Ez is fantasztikus, amikor valaki ezt átéli, hogy a szenvedésben, betegségben, akármilyen tragédiában is, előbb Krisztuson ment keresztül minden, és Őáltala érkezett hozzád. „*Maradjatok énben-nem*”, mondja Jézus, és akkor ha ér benneteket valami, rajtam keresztül érkezik hozzátok lefélékezve. Én pedig tudni fogom, hogy ebből valami jó fog kijönni. Mert ami általa jön, abból mindig jó dolog fog kijönni. Akár-

mi történik velem, minden Őreá nézve történik, hogy a végén tudjam Őt dicsőíteni és magasztalni.

Milyen csodálatos, amikor találkozhatunk olyan emberekkel, akik súlyos próbák alatt vannak, és dicsőítik, magasztalják az Urat, és azt látják, hogy ami velük történt, az azért történt, hogy az Isten dicsősége és kegyelme felragyogjon. Még a bukásaimon is. Hogy egy ilyen tökféhez, mint amilyen én vagyok, az Úr milyen irgalmas.

Igen, ezért komoly kérdés: kinek adsz igazat! El kell döntenem, hogy most én vagyok a Krisztusért, vagy Krisztus van értem? Csak így tudunk kigyógyulni a mi beteges önszeretetünkől, önsajnálatusunkból, ha magunk helyett elkezdjük Őt szeretni, akitől, aki által, és akiért van minden. Kinek adsz igazat? Nem kis kérdés ez, mert amikor valaki ezt felismeri és elfogadja, ez egy boldogító felismerés, hogy én Őérte lehetek. Én Jézusért lehetek, én az Ővé vagyok.

Csodálatos evangélium az, amit Isten most kínál nekünk is. Ez a felismerés adja a hívők üdvbizonyosságát: én Krisztusért vagyok. Ő azért jött, hogy engem megkeressen, nem azért, hogy elveszítsen. Kinek adsz igazat?

Isten segítsen mindnyájunkat abban, hogy amikor nehézségek között leszünk vagy vagyunk, el tudjuk mondani: Uram, boldog vagyok, mert tudom, hogy ami velem történik, az tőled van. Általad érkezik hozzám, és teérted van minden az én életemben is. Ezért nem értelmetlen a hívő ember élete. A tied sem.

Imádkozzunk!

Urunk, nemcsak itt szeretnénk neked igazat adni, hanem szeretnénk otthon is, munkahelyünkön is, és azok között az események között, amelyek között élünk, téged dicsőíteni és magasztalni.

Köszönjük, hogy újra erősítet bennünk azt a hitet, hogy minden térted van, ezért ezen a földön semmi nem értelmetlen. Ha van értelmetlen, az csupán a nélküled való élet.

Segíts bennünket, Urunk, hogy átjárja szívünket ezeknek az ígéknek minden szava, hogy valóság legyen, hogy elhat a te ígéd a léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatainkat, megújítja az életünket.

Úr Jézus Krisztus, kérünk, hadd lássunk téged minden nap nagyobb-nak, egyre nagyobb-nak. Köszönjük, hogy ehhez akartál ma este is hozzásegíteni bennünket.

Amen.

3.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit rólunk, emberekről mond?

Alapige: Lukács 7,29-30

Miután meghallgatta őt az egész nép, még a vámszedők is igazat adtak Istennek azzal, hogy megkeresztelkedtek a János keresztségével, a farizeusok és a törvénytudók azonban elvetették Isten akaratát, és nem keresztelkedtek meg általa.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, dicsőítünk és magasztalunk ezen az estén is, s köszönjük, hogy kegyelmedből megérhettük a mai napot, s lassan a végére érhetünk. Köszönjük neked azt a különös kegyelmet, hogy ennek a napnak a végén is te akarsz szólni hozzánk.

Segíts és emlékeztess bennünket arra, hogy életünk utolsó napján is majd tied lesz az utolsó szó, és mi várjuk ezt a boldogító szót, amelyet majd kimondasz, hisszük, az életünk, lelkünk felett is.

Köszönjük, hogy a te kereszted mindörökre áll és hirdeti a kegyelem evangéliumát. Köszönjük, hogy ebben bízva lehetünk együtt, s arra kérünk: áldj meg most is bennünket igédnek áldott esőjével. Üdítsd fel szívünket, testünket, lelkünket egyaránt.

Hallgass meg bennünket, kérünk, a te szent nevedért.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen az estéken mindig egy kérdés hangzik el, és erre a kérdésre keressük Isten igéjének válaszát. Talán érzékelték testvéreim, hogy a szokványostól eltérően nem az a kérdés, hogy mit hiszünk — egy kicsit felhígult már ez a szó, hogy hívó, hinni —, hanem máshogy kérdezzünk a hit lényegére. Ez a kérdés így hangzik: Kinek adsz igazat?

A ma esti kérdésünk így hangzik: Igazat adsz-e Istennek abban, amit rólunk, emberekről mond? Jó lenne erre a kérdésre is szívünkéből válaszolni.

Azért kérdezzük ezt, mert arra, hogy kicsoda az ember, sokan adnak sokféle választ. Az emberről talán legtöbbet az orvostudomány beszél, meg az antropológia, és a pszichológia. De az emberről, rólunk beszélnek ba-

rátaink is. Mindenki elmondja, hogy őszerinte én ki vagyok, az ember kicsoda. Beszélnek rólunk az ellenségeink, azok is elmondják, hogy szerintük én ki vagyok. És beszél rólunk Isten is. Ő is mond rólunk valamit.

Olyan érdekes, hogy ha emberek mondanak rólunk olyat, ami esetleg nekünk nem tetszik, rendszerint megsértődünk. Amikor Isten mond rólunk valamit — ami egyébként igaz —, az rendszerint elmegy a fülünk mellett, közömbösen hagy bennünket, pedig — újra mondom — el kell döntenünk, hogy én kinek adok igazat.

Vizsgáljuk meg hát, hogy mit mond rólunk, rólad és rólam Isten. Nem akarom részletezni, hogy az emberek mit mondanak az emberről, vagy hogy a tudomány mit mond az emberről, most arról szeretnék szólni, hogy mit mond a Biblia rólunk, emberekről.

Azt olvassuk a Szentírásban, hogy Isten az embert egy biológiai és egy lelki közegbe teremtette. Körülvette az embert egy biológiai közeg, a levegő, a természet, a föld. Ebben a közegben helyezett el Isten bennünket úgy, hogy bizonyos korlátai az embernek is voltak. Például Isten nem adott lehetőséget arra, hogy szárnyunk legyen és repüljünk. Isten nem úgy teremtett bennünket, hogy készülék nélkül óráig lehessünk a víz alatt, mint a hal. Isten bennünket abba a biológiai közegbe teremtett, amiben élünk. De ugyanakkor beleteremtett bennünket egy lelki közegbe is. Így mondjuk ezt: az ember Isten-kapcsolatra teremtett.

Ezt csodálatosan élénk tárja Mózes első könyve már a teremtés-történetben, amikor azt olvassuk, hogy Isten belehelyezi az embert az Édenkertjébe, ahol biológiailag is egy csodálatos környezet vette körül, de ott volt az Isten is. Ott volt az élet fája. Az élet fája biztosította az ember számára az örök életet. Görögül úgy mondja a Biblia: dzoé.

Sokan kérdezik: mi az élet fája? Mit válaszolok rá? Visszakérdezek: Ki az élet fája? Valaki. Hiszem, hogy Krisztus az élet fája. Ő az élet. Az élet Őbenne van. Isten ebbe a csodálatos milióbe teremtett bennünket. Aztán azt olvassuk, hogy bekövetkezett egy tragédia: az ember függetlenítette magát Istentől, a lelki közegtől, ami nélkül az ember nem tud igazán harmonikusan létezni, és ennek következtében minden összezavarodott.

Amikor az Éden kertjéből kiűzetik az ember, a bibliai beszámoló végén áll egy mondat: Isten az Éden kertjének kapujába állítja a kerubokat lángoló pallossal, hogy őrizzék az élet fájának az útját. Magyarul: az Istennel való kapcsolatot megszakított ember nem mehet vissza az élet fájához. Ebben is volt kegyelem, gondoljuk el, ha nem lenne halál, rég szétszedték volna egymást. A bűnös embert egy dolog tartja fogva: a halál. Ez korlátot jelent. Ha a bűnös ember örökké élhetne köztük Sztálin, Hitler stb. mi lenne itt a földön?

Az ember nem mehet vissza az élet fájához. Elveszítette a legfőbb jót: Krisztust. Ez volt az ember legnagyobb vesztesége a bűneset után. De más is elveszített. Elveszítette a józan gondolkodóképességét is. A teológiá-

ban így mondjuk ezt: meghomályosult az ember értelme. Ez nem azt jelenti, hogy az ember buta, hanem azt jelenti, hogy a legokosabb ember is csak féligazságokig jut el. A teljes igazságra csak az jut el, aki eljut Krisztusig, mert Ő az igazság. Én vagyok az út, az igazság. Itt azt a szót használja a Szentírás, amit így is mondhatunk: a valóság. A dolgok mögötti, végső valóság.

Lehet, hogy nagyon okos ember volt, aki felfedezte a penicillint és a sztreptomomicint. Ehhez nem volt az értelme homályos az embernek, ilyen dolgok felfedezésére nem homályosodott el az ember. De az már nagy baj, ha egy tudós és nem jut el oda, hogy egy ilyen felfedezés után, a földre boruljon és imádjá azt az Istent, aki belehelyezte a természetbe azt a csodálatos anyagot, amit fel tudnak használni mások gyógyítására. A világban sok okos ember él, a magához való eszét nem veszítette el az ember, de az igazság megismerésére a maga esze után nem tud eljutni az ember a bűneset után. Meghomályosodott az értelme, és mivel az akarat az értelem szolgálja, ezért az ember elveszítette szabad akaratát is a jóra.

Felejtsük el azt, amit lépten-nyomon hallunk – sokszor még a szószékről is –, hogy szabad akarata van mindenkinek. Így, meg úgy dönts, mert szabad akaratod van. De Isten szerint nincs. Isten igéje mást mond. Olvasom a Római levélből, nehogy bárki azt gondolja, hogy a magam bölcsességét propagálom. A Római levél 3,10-12: *„Meg van írva: Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem. Mert mindnyájan vétkeztek. Szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”*

Szabad akarat? Római levél 8,7: *„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.”* Az ember diagnózisa a Biblia szerint az, amit az Efézusi levélben is olvasunk: *„lelkileg halottak voltatok”* (Ef. 2,1).

Amikor Jézus egy alkalommal a zsidóknak prédikál (János 5,25), azt mondja: *„eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják Isten Fiának a szavát...”* Halottak? Ha valaki nem ismeri a Bibliát, gondolhatja: Jézus biztosan egy temetőben mondhatta ezt a beszédet. Nem, ezt élők hallgatták, de így minősítette az élőket. A Biblia azt mondja: az ember értelme meghomályosodott az igazságra, és a szabad akaratát totálisan elveszítette a jóra. A rosszra van neki szabad akarata.

Volt egy nagyon okos református lelkész, sokan hallgatták. A gyülekezetben többször is kifejtette a Római levéllel kapcsolatban azt, hogy ez a Pál pesszimista ember volt. Ő találta ki, hogy az ember ennyire bűnös, és nincs egy igaz sem. És nincs szabad akarata az embernek. Ez a lelkész azt mondta, hogy vannak emberek, akik ezt a „féreg-teológiát képviselik” (ne találgassunk, hogy ez ki volt, nem Joó Sándor, nem Cseri Kálmán, nem Gyökössy Endre!).

Az illető csak egy dolgot felejtett el, hogy ezeket az igazságokat Pál apostol az Ószövetségből idézi. Nem Pál találta ki, hanem idézi Ézsaiást, Jeremiást, a Zsoltárokat, Prédikátorok könyvét... Ott van ez megírva. Ott van az Isten diagnózisa rólunk. Nem kell Pálnak pesszimizistának lennie. Ő csak azt mondta, amit Isten kijelentett. Igen, ezt rólunk Isten igéje mondja. Tudom, nagyon nehéz és undok béka ez az igazság, és a bűnbe esett büszke ember ezt nem akarja lenyelni.

De hogy ez az igazság rólunk, hadd hivatkozzak arra, amit Jézus mit mondott Nikodémusnak. Annak az embernek, aki nagyon rendes volt, aki egy képzett teológus volt. — *„Volt egy ember, a neve Nikodémus. Jézus-hoz jött éjjel, és ezt mondta neki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem tehet ilyen jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha Isten van vele. Feleli Jézus és mondja neki: Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.”* (Jn 3,2-3)

Miért mondja Jézus Nikodémusnak ezt? Hiszen Nikodémus azért ment Jézushoz, mert keresett valamit. Kereste azt, amit a korabeli hívő zsidók kerestek: Isten országát. Azt a fészket, ahonnan kiesett az ember egykor. Ahova ha visszakerülhetne, újra boldog lehetne. Nikodémus szerette volna ennek útját megtalálni. Mire Jézus azt mondja neki: Nikodémus, nagy baj van! Te csak akkor kerülhetsz vissza a boldogító fészekbe, akkor kerülhetsz Isten országába, ha újonnan születesz. Az újjászületés görög szavának jelentése nagyon pontos: anóthen gennetai, azt jelenti, felülről nemzeni. A nemzés aktusa van ebben az igében.

Tehát azt mondja Jézus Nikodémusnak: egy felső beavatkozásra van szükséged, arra, hogy valaki felülről beleavatkozzon az életedbe, hogy az életed megváltozzon, megnyíljon az értelmed, mert magadtól soha, de soha nem fogsz eljutni Isten országába. Nem azt mondja Nikodémusnak: szüless újjá, hanem azt mondja: arra volna szükséged, hogy egy felülről való beavatkozás történjék az életedben, egy felülről történő nemzés.

Amikor Jézus prédikált azoknak az embereknek, akik hallgatták Őt, akkor Jézus is erről beszélt: Nektek tisztulásra van szükségetek, hogy valaki megtisztítson benneteket a keresztségben, hogy belülről megváltozzatok. Mert ti nem tudjátok ezt megtenni.

A helyzet azóta sem változott semmit. Rád és rám is érvényes. Ha úgy maradunk, ahogy megszülettünk, lehetünk akármilyen jó emberek, nem láthatjuk meg Isten országát. Nincs jó ember. Isten mondja ezt. Csak akkor láthatod meg Isten országát, ha valaki (talán tudjuk, ki az) felülről beavatkozik az életünkbe, és elkezd bennünk egy olyan változást, amin még mi is csodálkozni fogunk, hogy mi történt velünk, mi történt bennünk.

Ez olyan titokzatos — mondja Jézus Nikodémusnak —, mint a szél fújása. *„Nem tudod, honnan jön, hova megy.”* Ez a beavatkozás olyan titokzatos esemény, hogy senki nem tudja elmondani, hogyan történt, mi tör-

tént. Egyszer csak elkezdünk vágyakozni. Egyszer csak elkezd érdekelni az Isten szava. Sok-sok ember van, akinek nem jut eszébe Nikodémus kérdése, akik leélik az életüket minden lelki igény nélkül. Mások meg eljönnek, zötykölődnek a vonaton meg a villamoson, és itt vannak. Minek jöttek ide? Minek mennek vasárnap a templomba?

Mondom egyszer az öreg Csete néninek, annak idején, amikor Újszilváson jeges tél volt és házi istentiszteletet tartottam. Hárman ültünk egy szobában. Egyszer aztán csoszog az öreg Csete néni. Mondom neki: miért indult útnak, elesik ezen a borzasztó jeges úton. Nem esem el — mondja —, mert újságpapírt kötöttem a cipóm talpára. Miért nem maradt otthon? Azért, mert nem tudtam otthon maradni, mert itt szól az ige. Ugyanakkor a másik embert meg nem lehetne karikás ostorral sem bezavarni a templomba, hogy a kezébe vegye a Bibliát. Másokat pedig mint-ha valami ellenállhatatlan mágnes húzná oda, ahol szól az ige. És ez nem belőlünk van. Itt valami titokzatos dolog történik. Az, amiről Jézus beszél. Ez a felülről való beavatkozás.

Mit olvasunk a Lukács evangéliumában? Azt, hogy a tömeg egy része igazat adott az Istennek és megkeresztelkedtek. A másik része pedig, nem adott igazat, nem fogadta el, hogy nekik is tisztulásra van szükségük. Ők *„Megvetették az Isten tanácsát magukra nézve.”* Úgy gondolták, hogy mégsem annyira rossz a helyzet. Mégsem vagyunk annyira elvetemültek, hogy tisztulásra lenne szükségük.

Érdekes, hogy Nikodémus igazat adott Jézusnak. Elfogadta, hogy neki arra van szüksége, hogy felülről belé hulljon az éltető mag, hogy felülről beavatkozzon valaki az életébe. Érdekes volt Nikodémus válasza. Azt mondta: Uram, akkor most mit csináljak, menjek vissza anyám méhébe? Ez lehetetlen! Milyen tanácsokat adsz te itt? Szeretnék újonnan születni, szeretném meglátni Isten országát, de hát akkor mondd meg, mit csináljak?

Nagyon érdekes és fontos Jézus válasza. Úgy tűnik, mintha elbeszél-nének egymás mellett. Jézus a következőt mondja neki: Nikodémus, amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16).

Mit mond Jézus Nikodémusnak? Nikodémus, te semmit sem tudsz tenni azért, hogy Isten országát meglásd. Én fogok tenni érte, hogy te meglásd Isten országát. Én fogok felemeltetni a keresztre — ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy fognak engem majd felemelni, hogy nem lesz kíváncsi az én arcom. Undorító lesz, ahogy összevernek, s mint egy utálatos kígyó emeltetem fel a pusztában. Én fogok tenni azért, Nikodémus, hogy te kijöhess a halálból, és te egy dolgot tehetsz, hogy ezt elfogadod és elhiszed.

Még azt is megtudjuk a Bibliából, hogy az ember csak akkor tud hinni, ha előbb az ige által beavatkozik az Úr és feloldozza a mi belső konokságunkat. Szól az ige, aztán megszólal Jézus: most higgy! Itt az óra. Döntsél a szívedben, mert én már döntöttem melletted és éretted. Döntsél te is a szívedben. Megtörtént a kereszt. Higgyél abban, amit tesztek helyetted a kereszten, hogy el ne vessz.

Senki sem tud mást tenni. Senki nem tud valamit is produkálni, mert valaki már „produkált” a kereszten azért, hogy te csak egyet tehess: higgy, és adj igazat annak, amit Isten a Jézus áldozatáról mond. Erről majd holnap beszélek, hogy mit mond Isten Krisztus keresztyéről. Csodálatos dolgokat fogunk még erről hallani.

Most vigyük magunkkal azt az üzenetet, hogy szükséges, hogy Isten beavatkozzon az életünkbe. Nem segít rajtunk semmi más. És ha már ez megtörtént Veled, akkor legyél boldog, dicsőítsd Őt. Adj igazat neki újra meg újra, és mondd el mindenkinek újra meg újra: mely nagy dolgot cselekedett Ő teveled.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk, hogy olyan sokan átestünk azon, hogy kézzel-lábbal tiltakoztunk az ellen, amit rólunk mondtál. Megvalljuk: nehéz elfogadni, hogy semmi jó nincs bennünk, amit értékelni tudnál. Megvalljuk, hogy nehéz elfogadni, hogy nincs szabad akaratunk az üdvösség megragadására, és ha mégis mienk a bűnbocsánat és az üdvösség, az egyes egyedül a te drága Lelked munkája.

Köszönjük, Urunk, hogy Szentlelked úgy intézkedett, hogy leírásra kerüljön Nikodémus története, aki mindenképpen tenni akar valamit, és akinek elmondhattad: te fogsz mindent megtenni az üdvösségünkért.

Urunk, segíts, hadd járja át szívünket ennek az öröme, hadd menjünk innen úgy el, mint megszólított, örvendező emberek, akik készek vagyunk mindig neked, csak neked, egyedül a te igédnek igazat adni.

Urunk, segíts ebben bennünket, kérünk.

Ámen.

4.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit Krisztusról és kereszthaláláról mond?

Alapige: Róma 4,1-8. 23-25

Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerint ősatyánk a saját erejéből? Ha ugyanis Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul.” Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot. „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.”

(...)

De az, hogy „beszámította neki igazságul”, nem egyedül érte van megírva, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; aki halálra adott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, királyok Királya és uraknak Ura vagy. Ez a mi életünk legbiztosabb fundamentuma.

Köszönjük, hogy minden hatalom a kezeden van, minden hatalmat neked adott az Atya. Köszönjük, hogy te uralkodsz, amíg egyszer ellenségeid mind a te lábaid alá vettetnek. Köszönjük, hogy bennünket nem oda akarsz vetni, hanem magad mellé akarsz ültetni a trónra.

Dicsőítünk és magasztalunk, hogy a te örökkévaló tervedet tökéletesen véghez fogod vinni. Köszönjük, hogy ebben a hitben napról napra erősítesz bennünket.

Urunk, arra kérünk most, hogy csendesítsd el a szívünket. Csendesítsd el gondolatainkat. Segíts egy kicsit megállni, elcsendesedni ennek a mai napnak a futása után, és rád figyelni.

Könyörülj meg rajtunk, hogy semmi akadály ne legyen annak, hogy igazat adjunk neked ma este is, és elfogadjuk üzenetedet.

Hallgass meg bennünket, és Szentlelked legyen a segítségünkre most is.
Ámen.

Igehirdetés

Mondom a ma esti kérdésünket: Igazat adsz-e Istennek abban, amit Krisztusról és kereszthaláláról mond?

A Biblia szíve nem az, amit az emberről mond — már erről volt szó —, hanem az, amit Jézus Krisztusról mond. Annak, amit Isten az Ő Szentlelke által a Bibliában Jézus Krisztusról mond, azzal adott nyomatékot mind a mai napig, hogy Isten, amit Krisztusról el akart mondani, elmondta először ígéretben — erről olvasunk az Ószövetségben —, utána beszámolnak az evangéliumok az ígéretek megtörténtéről. Majd jönnek az apostoli levelek, amelyekben a Szentlélek megismétli a Krisztus által végbevitt váltságnak minden elemét és lényegét.

Ezt nagyon fontos megértenünk, hogy Isten háromfajta módon is gondoskodott arról, hogy az, amit Isten Jézus Krisztusról és az Ő váltsághaláláról eltervezett, és amit el is végzett, azt a Szentírás minden ember számára megörökítette.

Hadd szóljak néhány szót arról, hogy tulajdonképpen mit is ígért Isten Krisztusról.

Azt olvassuk mindjárt a Biblia első lapjain, hogy jönni fog „*az asszony magva*”, aki a kígyó fejére tapos. Nem véletlen ez a kifejezés, hogy az asszony magva, mert ez azt jelenti, hogy nem teremtet ember lesz az apa. Azt jelenti, amit ma így mondunk: Jézus Krisztus Szűz Máriától született, a Szentlélektől fogantatott. Jönni fog, mint Isten Fia. Testben fog megérkezni — szól az ígéret Krisztusról, megjelölve a helyet, Betlehemet. Megjelölve, hogy milyen családból fog származni, hogy Dávid leszármazottja lesz. Megjelöli a Szentírás azt, hogy benne az Isten emberként jön, de nem lesz benne bűn. Azt is megtudjuk Isten előzetes ígéreteiből, hogy miért jön majd a Messiás, miért jön majd Krisztus.

Három dolgot világosan kijelent nekünk már az Ószövetség.

- Az egyik: azért jön Krisztus, a Messiás, a Megváltó, hogy betöltse helyettünk Isten törvényét.

- A második, amiért jönni fog majd a Messiás, hogy felvállalja, magára vállalja az ember bűneit. Mégpedig úgy, hogy Ő maga nem válik bűnössé. A bibliai nyelvet használva úgy mondjuk ezt, Isten neki tulajdonítja a mi bűneinket. Ő nem lesz bűnös, de Isten neki tulajdonítja a mi bűneinket.

Ezek a kifejezések egyébként mind jogi fogalmak, hogy „helyettünk” jön, „tulajdoníttatás”. Amikor a Biblia a mi megváltásunkról beszél, jogi fogalmakat használ. Ha valaki ezt nem érti, nem fogja megérteni a megváltás lényegét, a megváltás titkát sem.

A neki tulajdonítás azt jelenti, hogy Isten úgy tekinti Jézust, mintha Ő követte volna el a mi bűneinket, s azok minden következményét magára vállalja. Vállalni fogja a korbácsot, az átszögezést, a kereszthalált, az átkot. — Ezt előre megmondta Isten.

- A harmadik dolog, ami miatt jönni fog a Megváltó, a Messiás az, hogy: Isten a Krisztus tökéletes áldozatáért, az Ő igaz és szent voltát nekünk tulajdonítsa. Nem leszünk szentek, de nekünk tulajdonítja Isten Krisztus szentségét, igazságát. Valami szent csere lesz a kereszti titka. Valami szent csere történik, mondja a Szentírás. Krisztus viszi bűneinket a keresztre helyettünk, Isten pedig Krisztus igazságát nekünk tulajdonítja.

Ezért olyan csodálatos a Barabbás története. Barabbás, a gazember, a gyilkos, a csirkefogó amnesztiát kap, szabad lesz. Krisztus pedig megy a keresztre. Ha Barabbás a keresztre nézett láthatta, hogy most neki kellene ott lennie. Ez elképesztő isteni gondolat, ez a csere. Azt is tudjuk, hogy annak a jele, hogy ez a csere megtörtént, a feltámadás, Jézus harmadnapon feltámadt. Meghalt a mi bűneinkért, halálra adatott a mi bűneinkért, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért: Róma 4,25.

Isten azonban nemcsak ígérte ezt. Most nincs lehetőség, hogy soroljam az ígéket, amelyek precízen megfogalmazzák, amit Isten Krisztusról ígért. Erről beszéltek évszázadokon keresztül a próféták. Aztán eljött az idők teljessége és megindult a beteljesedés. Úgy, ahogy Isten mondta, szóról-szóra. Pontosan tudjuk, hogy hogyan történt és hol történt. Ismerjük, mert leírják az evangéliumok Jézus szenvedés-történetét, a nagypéntek történetét, a temetés, a feltámadás napját. Minden úgy történt, ahogy Isten megígérte.

Olvassuk el a keresztre feszítés történetét a Bibliából! Egyetlen mozzanat sincs az egész történetben, amit ne mondtak volna meg előre a próféták. Jézus egyetlen szót nem mond a kereszten, amit előre ne mondtak volna meg a próféták, hogy a Messiás mit fog mondani.

Az én számomra a Krisztus Messiás voltának elképesztő megerősítése az, amit Krisztus mond a kereszten. Biztos, hogy szomjúhozott Krisztus a nagy vérveszteség nyomán. De Ő azért mondja: „szomjúhozom”, mert meg volt írva, hogy a Messiás ezt mondja a kereszten. Amikor azt mondja: „én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” nem azért mondja csupán, mert elhagyta az Isten, hanem azért, mert világosan megírta Isten Elke a próféták által, hogy a Messiás ezt fogja mondani a kereszten:

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Nem véletlen ez a szöveg. Jézus idézi a messiási zsoltárt (Zsolt 22,2). Mert csak az történhetett, amit Isten megmondott. Beteljesedett, amit Isten előre megmondott.

A kereszti és a feltámadás nem egy szép rege, nem megható, szomorú történet, ahogy sok ember gondolja és kezeli, amikor végigmenni az emberek a stációkon. Több felekezet is van, amelyik ezt gyakorolja. Ott

sírnak, szomorkodnak Krisztus miatt. Szegény Jézust hogy megkínózták. — De Testvérek, itt nem erről van szó. Arról van szó, hogy a kereszten az történt, az ment végbe, amit Isten előre megmondott és előre elvégzett a világ alapjainak felvettetése előtt. „*Megöletett a Bárány a világ alapjainak felvettetése előtt*” — mondja a Szentírás.

Ezt a „szomorú” történetet hogyan nevezi a Biblia? *Örömhír*. A keresztről szóló beszéd örömhír a számunkra. Megtörtént, amit Isten megígért. Azt mondja Isten ígéje, hogy amikor valaki olvassa és hallgatja mindezt Krisztusról, amit Isten megígért és beteljesített, akkor Isten hozzáteszi — most is —, hogy mindez érted és helyetted is történt. Mindez veled is történt ott. Érted és veled, mindez rád is érvényes. Ezért mondja maga Jézus: aki hisz Őbenne, hogy úgy tette, ahogy tette, az történt, ami történt, az nem fog elveszni, hanem örök élete lesz. (Jn 3,16).

A kérdés az, hogy te igazat adtál-e már annak, amit Isten Krisztusról és az Ő elvégzett váltáságáról mondott? Elmondtad-e már: hiszem, mert ez így van megírva. Én ennek igazat adok. — Ez a ma esti kérdés. Hiszed-e, hogy ez rád is vonatkozik, ez helyetted és érted is történt, veled is történt. Hiszed-e, hogy amikor betöltötte a törvényt, akkor teérted, te helyetted töltötte be. Amikor odaadta életét a keresztre, akkor a te bűneidért adta oda, és bűnhődött meg helyetted. Nem ezután fog megbűnhődni, hanem ott megbűnhődött. Az Ő igazságát pedig Isten neked tulajdonította.

Hiszed ezt? Elhitted, amit mond a Biblia erről? Vagy még mindig azon gondolkozol, hogy mit kezdj ezzel az igazsággal? Vagy arra az álláspontra helyezkedsz, hogy ez nem ilyen egyszerű, nem is biztos, hogy ez így történt?

Azzal szembesülnie kell mindenkinek, hogy ha valaki igazat ad Istennek abban, amit mond nekünk Krisztus szenvedéséről, hogy helyettünk betöltötte a törvényt, meg hogy feltámadott a mi megigazulásunkra, akkor az mély megtérésre és bűnbánatra indul. Aki még nem indult mély bűnbánatra közülünk, és nem indult igaz megtérésre, igaz elfordulásra a bűntől és odafordulásra Istenhez, az még nem adott igazat annak, ami ott történt.

Nekünk nem azért kell megtérünk, hogy Isten nekünk megbocsásson. Mert ha ez így lenne, akkor a megtérésünkért cserében kapnánk a bűnbocsánatot. A bűnbocsánatot ingyen kapjuk. A bűnbocsánat megtörtént. Erre én csak válaszolni tudok, nem kiharcolni. Uram, sajnálom és szégyellem. Uram, mennyi szenvedést okoztam neked. Dicsőítelek téged, hogy ott, akkor eltörölted az én bűneimet, és te arról nem fog többé megemlékezni.

Azért komoly kérdés ez, hogy kinek adsz igazat. Ha igazat adsz Istennek abban, amit mondott, amit a Római levélből fel is olvastam, hogy Ő meghalt a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért, akkor neked békességed van. Bizonyosságod van a bűneid teljes bocsánata felől. Van ilyen békességed? Nincs? Hidd már el! Adj már igazat Istennek, hogy megtörtént, ami megtörtént! Dicsőség az Úrnak, hogy az én bűne-

imet a tenger mélyére vetette, és odaszegeztetett az ellenem szóló minden vádirat a Krisztus keresztyére — hiszen ezt mondja a Biblia. Vagy oda-segeztetett, vagy nem. Ha odaszegeztetett, akkor erről nem lesz megemlékezés többet. Akkor tiéd a bűnbocsánat.

Ha te igazat adsz Istennek abban, amit Krisztusról és az Ő kereszthaláláról mond, akkor elkezdődik egy csodálatos szerelem. Elkezdted szeretni Krisztust mindenekfelett. Akkor az történik, ami akkor fordul elő, ha valakit nagyon szeretünk: elkezdzünk a kedvében járni. Ha igazán szeretem a menyasszonyomat, a feleségemet, akkor mindent elkövetek, hogy a kedvében járjak, nem akarom megszorítani.

Ha te igazat adsz Istennek abban, amit Krisztusról mond és az Ő irántad való szeretetéről, áldozatáról, akkor te nem akarod Őt megbántani. Akkor máshogy fogsz élni. Ha igazat adsz annak, amit Isten Krisztusról mond, akkor nem leszel az Isten felé követelőző, lázadozó. Mert akármilyen nyomorúságban vagy, tudod, hogy nem azt kapsz, amit érdemelnél, mert azt Krisztus kapta. — Ahogy énekeltük. Énekeljük mi nagy bőszen. Belegondolunk? Hisszük is, amit énekelünk? Igazat adsz annak, amit Isten Krisztusról mond, hogy Ő téged igaznak nyilvánít.

Elgondoltam, hogy ha majd egyszer az Úr hazavisz és bemegyek a mennybe, akkor azt mondja az egyik angyal: Uram, ezt a képmutató, hóhártyó papot hogy engedhették ide be? Hogy jöhetett ide be? S az Úr azt fogja mondani neki: kiről beszélsz? Itt egy igaz ember áll. Olyan igaz, mint Krisztus. Hiszed ezt, hogy egyszer ha te is oda kerülsz, azt mondják az angyalok: itt van egy ember, olyan, mint Krisztus? Hát ez a megigazulás.

Ma este ez a kérdés: hiszed-e ezt? Ez nagyon nagy kérdése ennek a hétnek is. Ha hiszed, akkor örömmel fogod Őt szolgálni és dicsőíteni. Ha hiszed, akkor még eszed sarkában sem fordul meg: jaj, csak ki ne essek a kegyelemből.

Sok ember küszködik ezzel, hogy jaj, csak ki ne essek a kegyelemből, hiszen megint elbuktam. Sokszor még egymás is azzal fenyegetik keresztyén emberek: Vigyázz, mert kiesel a kegyelemből, ha ezt meg azt teszed. Mintha a magam erejével én küszködtem volna be magamat. A kegyelembe az Úr fogadott be minket, ezért abból nem lehet kiesni. Még az hiányzik, hogy a kezünkben legyen az üdvösség! Pedig ezt sokan így gondolják. No van is következménye az ilyen logikának, úgy nevezik, hogy kegyességi stressz.

Igazat adsz Istennek abban, amit Krisztusról mond, a kereszthaláláról, a csodálatos cseréről, a megigazulásodról? Meghalt és feltámadott. Ez így van, ahogy mondja, erősíti Szentlelke által, és azt akarja, hogy igazat adj végre. Ha eddig nem adtál volna igazat, adj igazat Istennek, és örömmel menj innen haza. Örvendezz abban, amit Isten neked a Krisztusban való új életben kínál, és legyél boldog ebben a hitedben, mert nem fogsz megszégyenülni.

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, amit Krisztusról mondtál, és amit Benne és Általa tettél értünk.

Dicsőítünk, magasztalunk, Jézus Krisztus, aki jöttél, aki vállaltad a test-té létet, ennek a bűnös, nyomorult világnak minden nyomorúságát. Aki át-élte helyettünk és értünk a pokol minden mélységét, a bűnnek rettenetes átkát. Aki vállaltad, hogy átokká leszel értünk a kereszten.

Magasztalunk, aki miután elvégezted a váltságot, diadalmasan, győztesen feltámadtál, mert lehetetlen volt, hogy a halál téged fogva tartson. Feltámadtál a mi megigazulásunkért, azért, hogy ezt hitben elfogadva innen mindnyájan megigazult emberként mehessünk haza.

Köszönjük, hogy biztatsz bennünket erre a bátor, merész hitre. Segíts, hogy amit te elvégeztél, amit te olyan egyszerűvé tettél, hogy csak hittel kell elfogadnunk, ne komplikáljuk túl. Segíts, hogy ne tegyünk semmit hozzá. Hadd legyünk a hit emberei.

Kérünk, hogy ennek a ma estének is az üzenetét vidd tovább a szívünkben, gondolatainkban, lelkünkben, és áldjál meg bennünket ezen a mai estén is, családi körünkben is, szent nevedért.

Ámen.

345.

m, *Kálmán Farkas, 1838–1906.*

Im nagy Is-ten, most e-lőt-ted szí-vem ki-tá-rom, Me-ne-dé-kem nines se-hol a föl-di ha-tá-ron; Ha te nem jössz bá-na-tom-hoz hí-z-ta-tó szó-val, I-ta-lom könny, a ke-nye-rem ke-se-rű só-haj.

2. Ha a világ nem tudná is számos bűnömet, Te előled elrejtennem semmit sem lehet; Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt: Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!

5.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit a keresztyén ember életteréről mond?

Alapige: 1Korinthus 12,12-27

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hízen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté keresztteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része? És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok a tag, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a keznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábknak: „Nincs rátok szükségem!” Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek, és amelyeket a test tisztességtelen részeinek tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek: az ékeseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodik egymásról a tagok. És így, ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Jézus Krisztus, azért az ígéretedért, hogy ahol ketten vagy hárman a te nevedben egybegyűlnek, ott vagy közöttük.

Köszönjük, hogy ahol megszólal az igéd, ott te szólalsz meg. És ahol te szólalsz meg, te magad vagy jelen.

Segíts, hogy megértsük, átéljük ezt a csodát most is, hogy itt vagy közöttünk, és hogy azért jó együtt lennünk, énekelni, imádkozni és ígét hallgatni, mert te szólsz hozzánk.

Köszönjük, hogy te vagy, aki felébresztet a vágyat a szívünkben, hogy egyre jobban megértsünk, keressünk, hogy veled minél szorosabb lelki kapcsolatba kerüljünk.

Kérünk, hogy segíts bennünket, hogy érzékenyen észrevegyük, amikor a Szentlélek bennünket közel visz tehozzád, az ígédhez terel, és segíts, hogy tudjunk engedni mindabban, amiről ezen az estén most beszélni fogsz velünk.

Hallgasd meg könyörgésünket, Jézus Krisztusért.

Ámen.

Igehirdetés

A Biblia nemcsak az ember halál utáni üdvösségéről szól hozzánk, nemcsak ez a fő témája, hanem ugyanilyen mennyiségben és hangsúllyal beszél az újjászületett ember evilági életéről is. Tehát nemcsak a Krisztus befogadása, nemcsak a hívő életben való elindulás a fontos kérdés, nemcsak az a fontos, hogy mit is jelent, hogy „Krisztus bennem”, mi az, hogy új ember stb. Legalább ilyen fontos kérdés az újjászületést követő folytatás.

Mi történik azután, hogy egy keresztyén ember hitre jut, megtér? Ezzel a Biblia sokat foglalkozik. Meg kell ezt értenünk, és meg kell szoknunk, hogy a Bibliát nemcsak olyan szemmel olvassuk, hogy mit mond az üdvösségről, a megtérésről, hanem ha hívő embernek valljuk magunkat, figyeljünk arra is, amit a Szentírás a megtérés utáni életéről tanít nekünk.

Ugyanis, amikor valaki a hit útján elindul, gyakran tapasztalja azt a keserves dolgot, hogy nem egészen ilyennek képzelte a hívő életet. Azt gondolta: a hívő élet azt jelenti, hogy mindig fél méterrel, de legalább húsz centivel a föld felett lebegek. Minden „happy”. Ahogy mondta valaki: amikor megtértem, még a fekete macskát is fehérnek láttam. Később aztán — mondta — szürkülni kezdett a macska.

Ez nem mindig kellemes tapasztalat, hogy szürkül a macska, szürkül a hívő életem. Olyan bűnökbe, amikből úgy gondoltam, rég kijöttem, visszaesem, és csalódom, elvesztem a békességemet, meghúll bennem a szeretet — talán ismerjük ezt. Ha nem is magunkban, másokban hamarabb felfedezzük. Ez hívő? Hol van ebből a szeretet? Ez meg nem is hívő, mert pletykás, nem komoly hívő ember.

Sokan kérdezik ilyenkor, hogy mi ennek a bajnak az oka? Sokféle válasz születik, amikor valaki visszaesik, és érzi, hogy nem jól van ez így. Ilyenkor sokféle lelki tanácsot adnak hívő emberek egymásnak. Vannak károgó hívők, akik azt mondják: „te, lehet, hogy meg sem tértél!” Csakugyan megtértél? Akkor nem esnél vissza. Ilyenkor sok keresztyén em-

ber zavarba jön: akkor most megtértem, vagy nem tértem? Újjászületett ember vagyok, vagy nem? Vannak, akik azt mondják: biztos valami olyan okkult bűn van az életedben, amit még nem vallottál meg. Valami olyan dolgot tettél, ami nem jutott még az eszedbe — vallási zsargonban mondván: nem tetted még le, vagy nem szakítottál vele —, ezért esel vissza mindig.

Könnyen lehet, hogy van ilyen is. Most mégis egy olyan dologról szeretnék beszélni, ami sok keresztyén ember életében a visszaesést, a csalódást okozza. Ez pedig az, hogy keresztyén, újjászületett, megtért emberek nem veszik komolyan azt, *amit Isten a Bibliában a hívó ember életteréről mond*. Ez a ma esti kérdésünk: Igazat adsz-e Istennek abban, amit a keresztyén ember életteréről mond? Mit mond Isten a keresztyén ember életteréről, arról a közegről, amiben élnie kell a hívó életét? Az 1Korinthus 12-13 — amiből olvastam egy hosszú részt, és az 1Korinthus 11 is ezzel a kérdéssel foglalkozik. Itt különös dolgot mond Pál. Azt írja a korinthusiaknak: ide figyeljete, vegyétek tudomásul, hogy amikor újjászülettünk, megtértünk, az történt velünk, hogy a Szentlélek bennünket belekeresztelt a Krisztus testébe. „*Mert egy Lélek által mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg.*” Belekeresztelt, beiktatott bennünket a Szentlélek a Krisztus-testbe.

A Krisztus-test kifejezés a Bibliában sehol nem hasonlat. Mit nevez a Szentírás Krisztus testének? A hívők gyülekezetét. A gyülekezet a Krisztus-test. Az újjászületett embert a Szentlélek a Krisztus-testbe iktatta be. A Krisztus-test gyülekezet a Bibliában többféle nevet visel: gyülekezet, egyház, a szövetség népe. Nagyon fontos ez a fogalom.

Mikor megkérdezi valaki: ki a szövetség népe? Legtöbbször azt mondják: Izrael. Szó sincs róla! Mi is a szövetség népe vagyunk. Ádámtól kezdődik a szövetség népe, ő is a szövetségbe tartozott már, pedig nem volt zsidó. És mi is a szövetség népe vagyunk. Azt mondja Krisztus: e pohár amaz új szövetség, igitok ebből mindnyájan, mert ti is odatartoztok. Ez azt jelenti, hogy a Krisztus teste, az Isten gyülekezete, az Isten népe a világ kezdetétől, Ádámtól, a világ végéig egy nép — ezt mondja a Biblia. És mi ugyanabba a testbe kereszteltettünk bele a megtérésünkkel, amibe Ádám, Noé, Ézsaiás, Pál apostol, a tanítványok, mindnyájan.

Ez csodálatos dolog, amit Isten igéje Krisztus testéről mond, hogy te is, én is ugyanabba a testbe tartozunk. Igen. Ez azt jelenti, hogy a keresztyén embernek élettere, a gyülekezet, a Krisztus-test. Ebben az élettérben táplálja Krisztus az Ő testének tagjait. Ebben az élettérben kap erőt a hívó ember. Ebben az élettérben szolgál az Úrnak, a test egyik tagja a másoknak. Ebben az élettérben vezeti Isten az övéit és tanítja. Ez az élettér a gyülekezet, Isten iskolája.

Figyeljük meg, hogy a Szentlélek nem magántanulóként tanítja a hívót. Eredj haza, aztán majd ott tanítalak téged. Magántanuló hívót nem ismer a Biblia. A keresztyén ember élettere a gyülekezet. És ha te ezt hi-

szed, és ennek igazat adsz, akkor ott vagy a gyülekezetben. Akkor nem mondhatod azt, mint a „skót”, hogy akkor örülök, amikor a rádió-isten-tiszteletet hallom, és hallom, hogy csörgetik a perselyt. Én otthon is elvégezem a magam kis hívó életét, nem kell ahhoz a gyülekezetbe menni.

Jézus azt mondja a tanítványainak: „*maradjatok énbennem.*” Mi ez? Ha nem értjük összefüggésében a Bibliát, nem tudjuk hova tenni ezt a mondást. Hogy maradjak én Krisztusban? Krisztusban maradni azt jelenti, hogy a gyülekezetben maradok. Krisztust befogadni azt jelenti, hogy befogadom az ígét. Az ígében Krisztust fogadja be az ember, mert Krisztus az ige.

Ha a hívó keresztyén ember nem foglalja el a helyét abban az életteremben, a Krisztus-testben, amit Isten neki adott, ott előbb-utóbb baj lesz. És baj van a keresztyénekkal. Baj van a magyar, a pesti hívó keresztyénekekkel is. Hiányzik a gyülekezet iránti elkötelezettség. Ez komoly probléma. Sok hívőnek megoldódna mindenféle gubanca, amivel ide-oda szaladgál lelkigondozókhoz, ha komolyan elkötelezné magát gyülekezete mellett, ahova Isten őt helyezte.

Ez nagyon komoly kérdés. Egyre több a kóbor-hívó, a wellness-keresztyén, a vándormadár-keresztyén, és ezért betegszenek meg sokan lelkileg. Sajnos, ha nincs meg a komoly elkötelezettség, akkor — bár lehet, hogy az illető mindig ugyanabba a gyülekezetbe jár, ott meghúzódik, „tankol” egyet, majd megint eltűnik, a másikat sem ismeri — ez óriási hiány.

A wellness-keresztyén elmegy egy jó prédikációt meghallgatni, de Isten ígéje másról beszél. Jézusnak van egy érdekes példázata az elveszett bárányról. Kit szoktunk elveszett báránynak nevezni? Azt a „hitetlen kutyát”, aki elkóborolt a világba, aki nem tartozott gyülekezetbe soha, valahol a bűn mélyén kavarog a szerencsétlen, de majd a pásztor elmegy, és előhossa.

Jézus azt mondja e példabeszédében, hogy volt egy pásztor, akinek volt száz juha. Jézus itt nem a hívókról meg a hitetlenekről beszél. A kilencvenkilenc nem a hívóket jelenti, az egy meg az elvesztetett, a hitetlent. Itt arról van szó, amikor elkóborol a gyülekezetből egy hívó ember, aki nem veszi komolyan a gyülekezeti életet, aki nem elkötelezett hívó keresztyén. Nem ad igazat Istennek abban, hogy nem lehet meg gyülekezet nélkül. Nincs hely, ahol őt helyreigazítanák, ahol az Úr kimunkálná benne az alázatosságot, mert attól nem leszünk alázatóság, hogy itt ülünk egymás mellett, alig ismerjük egymást, és udvariasan mosolygunk egymásra.

De ott, ahol közel vagyok egy kiállhatatlan hívó testvérhez, aki nyomja a pletykát mögöttem, s tudom, hogy ő ki is valójában, akkor az Úr ott tanít engem aláatra, esetleg az igazam megtagadására, önmegtagadásra. De ha úri közönség vagyunk a gyülekezetben csupán, mint a színházban, ott Isten nem tud megtanítani bennünket az aláatra. Amikor beül melled egy atyafi, akit ismersz, s egyfolytában krákog, trüszköl, fújja az or-

rát, esetleg elalszik, horkol, és téged piszokul idegesít, akkor vagy odébbállsz, vagy azt mondd: imádkozom érte és elhordozom ezt a szerencsétlen embert, esetleg észreveszem, hogy Isten nem is benne, hanem én-bennem akar valamit kimunkálni.

Ha mi nem vesszük komolyan azt, amiről itt az ige beszél, akkor Istennek ebből a csodálatos, bennünket formáló munkájából kimaradunk. A gyülekezet a Krisztus-test, élettér, életközösség, Krisztus családja.

Pál a korinthusi levélben olyan csodálatosan ír erről. A gyülekezetben, mint a Krisztus testében van szem, láb, fej, fül, és ezek a tagok együtt kell, hogy egymást kiegészítsék, segítsék. Az erősek segítsék a gyengéket, ne rúgják le, ne taszítsák félre, ne nézzék le. Az erőtlének engedjék, hogy őket útbaigazítsák az erősebbek. Vannak a gyülekezetben utálatosak és pletykások, beképzelték és tévelygők. Isten itt akar tanítani bennünket. Legyel gyámolító, láb, kéz...

Fontos megértenünk, hogy Isten a Krisztus-testben tud bennünket gyógyítani beteges önszeretetünkől. A gyülekezetben akar az Úr bennünket kiszabadítani az önimádatunkból.

Vajon végezheti-e közöttünk az Úr ezt a munkát? Rossz jel, hogy egyre növekszik világszerte a gyülekezet nélküli hívó keresztyének száma. A statisztika azt mutatja, hogy kb. tíz éven belül világszerte százmillió lesz a gyülekezet nélküli keresztyének száma. Ez egy folyton növekvő szám! Hívó keresztyének vallják ezek magukat, de semmiféle gyülekezetbe nem járnak. Hány millió világviszonylatban a reformátusok száma? Nyolcvan millió. Óriási szám az a százmillió, akik nem akarják elkötelezni magukat sehova. Ide is mennek, oda is mennek, vagy ide se mennek, oda se mennek.

Ez azért is nagy baj, mert ebben a világban küldetése a Krisztus testének van. Küldetése, missziója a gyülekezetnek van. Evangelizálni a gyülekezetnek kell. Igen, jó, ha van egy evangelizáció, mint ami itt is van. A Biblia szerint az igazi evangelizáció az, amikor a testvérek hazamennek és evangelizálják a környezetüket, mint hívó, keresztyén emberek. Ez a gyülekezet küldetése. A gyülekezet arra van, hogy az Úr felkészítse a hívőket erre a munkára, erre a szolgálatra.

Készek vagyunk erre? Találkozunk egy Jehova tanújával, s kapkodunk össze-vissza, mit is mondjuk neki, mikor a Bibliára hivatkozik. Vagy találkozunk egy másik emberrel, aki meg a szombatira akar rábeszélni minket. Mit mondunk neki? A gyülekezet csodálatos ajándéka az Úrnak. Enélkül nem tudunk normális keresztyén életet élni. A gyülekezetnek van küldetése. Jó lenne ezt megérteni.

Ha megkérdezné valaki: te a gyülekezetedben mi vagy? Kéz, láb, fej, száj, szem, fül? Mit mondanál? Tehát: igazat adsz-e Istennek abban, amit Isten a keresztyén ember életteréről mond? Ha igen, először is szeretni fogod a gyülekezetedet — nemcsak a papodat, meg a mosolygós néhány testvért.

Vajon mi tart össze egy-egy gyülekezetet? Egy jó igehirdető, aki szelímesen tud prédikálni, vagy jól tud szervezni, vagy pedig a gyülekezetet a gyülekezet tagjainak, mint a test tagjainak az egymás iránti szeretete tartja össze? A közös szolgálat, hogy működjön a Krisztus-test. Az Úrtól, a fejtől jön a parancs, az ne akadjon el sehol. Nagy baj van, ha a fejből jön egy parancs, a kéz meg nem engedelmeskedik neki, ez komoly betegség.

Ha igazat adsz Istennek abban, amit a keresztyén ember életteréről mond, szeretni fogod a gyülekezetet, és a gyülekezet rendjét magadra veszed. A gyülekezet nem demokrácia, ahol a többség akarata érvényesül. Ott a *Krisztus akarata kell*, hogy érvényesüljön. Krisztokrácia, teokrácia a gyülekezet. Isten-uralom, ahol alávetem magam a gyülekezet belső rendjének. Mert a gyülekezetnek belső rendje van, igei fegyelme. A Biblia beszél erről. Némelyeket rendelt — és elsorolja, kit, kivé.

A református gyülekezeteknek is van bibliai rendje. Ez nem átjáró-ház. Aki a gyülekezetbe, mint Krisztus testébe akar tartozni, annak erről hitvallást kell tennie. Ez mindig, az első időktől kezdve így volt. Nem úgy van, hogy beülök, és attól kezdve a gyülekezet tagja vagyok. Soha nem úgy volt, hogy megfizetem az egyházadót, és ettől kezdve a gyülekezet tagja vagyok. A Krisztus gyülekezetébe mindig akkor vették be az embert, amikor az illető kiállt és vallást tett a hitéről: én Jézus Krisztust hiszem, és az Ő követője vagyok. Ez nálunk a konfirmáció.

Azt mondja Jézus: „*Aki vallást tesz énrolam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én mennyei Atyám előtt.*” Nem úgy van, hogy ki mit gondol, jövőnk, megünn minden meggondolás nélkül. Ha komolyan veszem, amit Isten ígéje a gyülekezet életteréről mond, akkor annak a gyülekezetnek a rendjét, belső fegyelmét magamra veszem. Ez alázat kérdése.

Bizonyos vagyok benne, hogy nagy áldás forrása lehetne, ha gyülekezeteinkben, akár az egész országban, a gyülekezet tagjai egyenként időnként kiállnának és elmondanák: én miért vagyok itt, miért döntöttem úgy, hogy itt leszek egyháztag. Azaz, hitvallást teszek. Akkor többet tudnánk egymásról is. Tudnánk, hogy ki hol tart. Ez a mai műkedvelő keresztyénység nem egyezik Isten ígéjével. Ha igazat adok Istennek ebben a dologban, keresni fogom a helyemet, és a helyemre állok a gyülekezetben. Keresem a feladatomat, keresek imádkozó társakat, akikkel tudjuk hordozni az Úr dolgait. Mert az is csodálatos szolgálat, amikor valaki az imaszolgálatot kapja.

Egyszer megkérdeztem az egyik régi gyülekezetemben: mit gondolnak, kinek milyen szolgálata van a gyülekezetben. Az egyik azt mondja: én az imaszolgálatot kaptam. Tudtam, hogy ez a testvér semmiféle más munkában nem hajlandó részt venni. Mondtam neki: ennek örülök, s gondolom, hogy mondjuk, reggel 7-10 óra között nem lehet önt zavarni, mert akkor lyukasra térdeli a padlóját és imádkozik, mert az imaszolgálatot komolyan veszi.

Szolgáltam olyan gyülekezetben, ahol amikor meghalt az imádkozó aszszony, az egész gyülekezeti élet megérezte. Valami hiányzott. Azt tudtam, hogy ő az imaszolgálatot kapta.

Mi a feladatod? Helyedre álltál-e? Ha komolyan vesszük azt, amit Isten igéje mond erről, akkor kerülni fogom azt, hogy vétkezzem az Ő teste ellen. Erről is beszél a Biblia az 1Korinthus 11,27-29-ben: „*Mert, aki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát... (...), mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem becsüli az Úrnak testét.*” — És itt nem a kenyérről beszél az apostol, hanem a gyülekezetről.

Arról volt szó, hogy a gyülekezetben egyenetlenség támadt. Összejöttek esti vacsorára a szegények és gazdagok. A gazdagok jóllaktak abból, amit vittek, a szegények meg ácsingóztak. Nem kínálták meg őket. Amikor jól beettek, akkor most jöjjön az úrvacsorai szeretetközösség. Jöjjön, de mi meg éhen maradtunk, mondták a szegények. Azt mondja az apostol: vigyázzatok, mert ilyenkor a Krisztus-teste ellen vétkeztek, és méltatlanná váltatok az úrvacsorára.

Érdekes, hogy ezt a bűnt nem igen szoktuk emlegetni. Nem igen szoktuk megbánni. Mindig arra gondolunk, hogy összevesztem a férjemmel vagy a feleségemmel úrvacsoraoosztás előtt, és ezért most nem úrvacsorázok. De nem ebben az igében nem erről van szó! Vétkezik az Úr teste ellen a pletykázó, a haragvó, a kritikus, az erkölcstelenül élő, amiből egyre több van. Nemcsak arról van szó, hogy vétkeztem az Úr ellen, vagy a feleségem ellen, mert megcsaltam, hanem arról van szó, hogy vétkeztem a Krisztus teste, vagyis a gyülekezet ellen is. Erről szól ez az ige.

Az isteni élettérben mindig növekedés van. Amikor a keresztyén az Isten által kirendelt élettérben él, ott mindig áldás van. Ott növekedés van, gyógyulás van. Ha ezt nem vesszük komolyan, akkor lehetünk akár milyen nagy hívők, a növekedésben ott fogunk tartani még harminc év múlva is, mint amikor elindultunk, vagy még ott sem.

Isten azt akarja, hogy ez a gyülekezet, és akik hallgatják az igét, vegyék komolyan, vegyük komolyan azt az életteret, amit Isten nekünk kirendelt. Élünk ott hűségesen és elkötelezetten. Szolgáljuk az Urat, gondoskodjunk arról, hogy az egész gyülekezetnek legyen bizonyágétele a világ felé.

Isten segítsen ebben bennünket!

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Urunk, figyelmeztető igédet. Köszönjük azt a csodálatos életteret, amit kirendeltél gyermekeid számára itt a földön.

Köszönjük azt a gyülekezetet, ahova behelyeztél bennünket. Köszönjük azt, hogy helyünkre állhatunk, van helye a megbánásnak, van helye

annak is, hogy ebben a kérdésben megváltozzunk, újjászületett emberhez méltóan viselkedjünk.

Segíts bennünket, Urunk, hogy abból az iskolából, ahol tanítani akarsz bennünket a hűségre, a kitartásra, a megbocsátásra, az alázatra, soha ne meneküljünk el.

Segíts, Urunk, hogy hadd tudjuk komolyan venni azt a bizonyoságtételt, amit a gyülekezetre bízta, azt az evangelizációt, amit mindnyájunkra bízta környezetükben.

Kérünk, segíts szeretni sokkal jobban azt a gyülekeztet, ahova állított bennünket. Úr Jézus Krisztus, kérünk, légy ebben is segítségünk.

Ámen.

426.

Walesi népdalként.

Már ke- resz- tem váll- ra vet- tem
 Min- de- nem vagy, ár- va let- tem,
 S ér- ted min- dent el- ha- gyok.
 Hon- ja- vesz- tett szív va- gyok.
 Vá- gyat, célt a mult- nak ad- tam,
 Nincs már ben- nem vak re- ménny,
 Mé- gis gaz- dag úr ma- rad- tam:
 Is- ten és a menny e- nyém.

2. Ember bánthat és zavarhat: Szíved áldott me-
 nedék; :/ Sorsom próbál és sanyargat: Édes csennddel
 vár az ég. Nincsen búm, mely könnyet adjon, Míg
 szerelmed van velem, Nincs öröm, mely elragadjon,
 Hogyha nem benned lelem.

6.

Igazat adsz-e Istennek abban: Amit a keresztyén ember jövőjéről mond?

Alapige: Zsidók 12,5-10. 14

...és elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk.

(...)

Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk, hozzád emeljük szívünket, lelkünket, és köszönjük hálaadással a mai napot. Köszönjük az egész hetet. Köszönjük, hogy hordoztál bennünket erőről-erőre, ahogy ígérted. Köszönjük, hogy lelkünket is erősítettet igéd által.

Urunk, minden nap boldog nap a számunkra, amikor hallhatjuk a szavadat. Szeretnénk ezt a hetet és ezt a mai napot is úgy lezárni, hogy téged hallgatunk, a te szavadat, igédet.

Ezért kérünk, add igédet nekünk, és táplálj bennünket hozzánk méltó eledellel, ahogy ígérted.

Könyörgünk újra meg újra Szentlelked vezetéséért, világosságáért, mert hisszük, hogy egyedül Ő az, aki el tud minket vezetni az igazságra. Ő az, aki el tudja venni szemünknek, értelmünknek homályosságát, hogy ne értsük félre igédet, hanem azt értsük, amit te akarsz mondani nekünk.

Urunk, könyörülj meg ezekben rajtunk ma este is, Jézusért.

Amen.

Igehirdetés

Ma este újra egy kérdésre keressük a választ. A kérdés így hangzik: Igazat adsz-e Istennek abban, amit a hívő ember jövőjéről mond?

Általában izgalmas kérdés a jövő. Sokan foglalkoznak a jövővel, a holnappal, hiszen a jövőtől mindenki vár valamit. Azt várjuk, hogy boldogok legyünk. Azt várja a fiatal, hogy legyen boldog ifjúsága, legyen boldog házassága, azt várja a középkorú, hogy legyen boldog öregkora, legyenek boldog nyugdíjas évei. Várjuk az egészséget. Vágyunk arra, hogy a jövő elhozza mindnyájunk számára a sikert, családuinkban éppúgy, mint munkahelyünkön. Mindnyájan vágyunk a sikerre.

Miközben várjuk, hogy boldog jövőnk legyen, gyakran kérdezzük, hogy mit tehetünk ezért? Mit tehetünk a boldog jövőért? Erre aztán annyi a válasz, mint az őserdő fája. Mit tehetünk azért, hogy boldogok legyünk? Milliós tanács, egyre több módszer lát napvilágot. Ma divatos tanács: szedjed a pro-biotikumot, mert ez a tablettá immunerősítő, biztosítja számodra és a gyerekednek is az egészséget. Az egyéb „csodaszereknek” se szeri, se száma. Az emberek ilyesmiktől várják a jövőt, s ezt pontosan tudják azok, akik ezeket a „csodaszereket” készítik. Ezért ezeknek az ára nem olcsó, mégis sokan megveszik. Nem számít, összekaparjuk rá a pénzt, de a „csodaszert”, ami azt ígéri, hogy boldogok leszünk és egészségünk lesz, és megvalósul az, amire annyira vágytunk, megveszi az ember, mert ez minden pénzt megér.

Természetesen, a boldog jövőnek megvan a keresztyén ideológiája is, mert amit eddig mondtam, ez a világ szava. Csak a világ gondolkozik így. De a keresztyén hívőknek is megvan a maguk kis ideológiája. Higgyél Istenben, boldog jövőd lesz! Higgyél Istenben, mert Ő téged meg fog gyógyítani. Higgyél magadban, mert benned isteni erők laknak.

Ma egyre több pszichológus azon fáradozik, hogyan lehet becsomagolni és eladni minél több embernek a maga elméletét, ezért egyre több a keresztyén pszichológus. És a keresztyén pszichológusok is előadják a maguk kis elméletét. Például ahhoz, hogy boldog legyél minden nap tizenhárom érintésre van szükség.

Keresztyén ifjúsági találkozó volt a nyáron, ott hangzott ez el. A keresztyén fiatalok meg tátott szájjal hallgatták az előadót. Tizenhárom érintés, ha ez nincs meg, akkor nem vagy boldog. Aztán ki-ki válogathat a fiatalok közül, hogy mit érint meg. Erre ugyan éppen ma, nem nagyon kell biztatni senkit. Ilyen világban élünk. Boldog leszel, ha hiszel Istenben, imádkozzál, mert az imádság közben az egyik agyféltekédben örömhormon szabadul fel és boldognak érzed magad. — Hírdették ezt már templomban is. Sokan mondják erre, „próbáljuk ki”, hiszen mindenki szeretne boldog lenni.

Milyen jó lenne, ha az örömhormon előtne engem... Imádkozni kell. De testvéreim, ha így van, akkor egy fadarabhoz is imádkozhatok, ehhez

nem kell Isten, akkor imádkozhatok a Buddhához, Allahhoz is, mert akkor is örömhormon fog felszabadulni, és boldog leszek.

Bízzál magadban! — hangzik a másik tanács. Boldog jövőt akarsz magadnak? Akkor ne egyél húst, csak zöldséget. Ha boldog akarsz lenni, éljél szent életet — mondja sok kegyeskedő hívő. Ezen is mindenki azt ért, amit akar. Arra pedig, hogy mit is jelent a szent élet, legkevésbé a Bibliában keresik a választ az emberek. Ma ott tartunk, hogy ki-ki gyárt magának valamilyen boldogság-elméletet. Gyakran halljuk a fő indokot: „én szerintem”. A legelterjedtebb vallás a keresztyének között a „szerintem” vallás. „Én szerintem” a Jóisten ezért vagy azért biztos, hogy megsegít.

A kérdés az, hogy mit mond az Úr ezekről a dolgokról? A mi igazi feladatunk tehát az, hogy boldog jövő titkára a Bibliában keressük a választ. Nagyon szeretném hangsúlyozni tehát, hogy a mi kérdésünk ma nem az, hogy mit tehetek én a boldog jövőért? Az igazi kérdés ugyanis az, hogy mit tesz Isten azért, hogy boldogok legyünk?

Hitvallásunk, a Heidelbergi Káté így fogalmazza meg a mi kérdésünket: Mit kell tudnod, hogy abban a boldog vigasztalásban, hogy te Jézus Krisztus tulajdona vagy, boldogul élhess és boldogul halhass meg? Vagyis beszéljünk arról ma, hogy mit tesz Isten azért, hogy te boldogul élhess és boldogul halhass meg.

A Biblia szerint a boldog jövő lényege és titka: meglátni az Urat. Meglátni itt is, és meglátni odaát is majd az Urat. Az a boldog ember, aki látja az Urat. Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják. Azért boldogok a tiszta szívűek, mert az Istent meglátják. Ezért olvastam a figyelmeztetést: *„kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki nem láthatja meg az Urat.”* Mert az Urat meglátni a mi földi, személyes életünkben is, az egyik legnagyobb boldogság.

A Bibliában az áll, hogy Isten különösképpen is két dolgot tesz azért, hogy te és én boldogok legyünk és meglássuk az Urat. Az egyik, amit Isten tesz az, hogy bűneimet Isten eltörli, és a Krisztus igazságát nekem tulajdonítja. Eltörli a múltamat. Akinek nincs eltörölve a múltja, akinek a vétke nem bocsáttatott meg, azt nem mondja a Biblia boldognak. Boldog ember az, akinek a vétke megbocsáttatott. S milyen jó, hogy az áll a Bibliában, hogy Isten Krisztust azért adta a keresztre, hogy a te múltadat eltörölje, és vétkeidet megbocsássa. A másik, amit Isten tesz azért, hogy mi meglássuk Őt, és boldogok legyünk, hogy az Ő szentségében részesít bennünket.

Mind a kettő nagyon fontos. Fontos az is, hogy a múltamra fátyol kerüljön, fontos, hogy az Isten közelségébe kerüljek itt a földön, s egyszer majd meglássam Őt színről-színre. De fontos az is, hogy az Ő szentségében részesüljek, mert az ige azt mondja, hogy e nélkül a szentség nélkül nem láthatja meg senki az Urat. A múltunkról elmondhatjuk, hogy az Úr

elvégezte, hogy az én vétkeim meg lettek bocsátva. Boldog, aki hiszi, mert az igazat ad Istennek.

A probléma nem ebben van, hanem abban van, hogy mi nem törekszünk a szentségre. Nagy baj van a szent élettel. Ezért jön az Úr. És mit tesz? Megszentel. Szentségében részesít bennünket. Hogyan részesít bennünket szentségében az Úr? „Fiam, ne vedd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad. Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk.”

Tehát, mit tesz az Úr, hogy az Ő szentségében részesüljünk? Fenyít, dorgál és megostoroz. Kemény dolgok ezek! De vigyázzunk, ezek nem büntetések. Az ostor, a fenyíték, a dorgálás nem büntetés, hanem Isten nevelési eszközei. Az a célja, hogy részesüljünk az Ő szentségében, és megállassuk az Urat, és boldogok legyünk. A fenyítésnek van még egy felemelő üzenete is. Igénk szerint a fenyítés a „fiúság” jele.

Azt, hogy én Isten gyermeke vagyok, a Biblia szerint, két dologból tudhatom. Az egyik, hogy a Szentlélek a szívemben, a lelkemben bizonyosságot tesz arról, hogy Isten gyermeke vagyok (Róm 8,16). Ezt minden hívó tapasztalja. Beszélhetnek nekem akármit, ha a Szentlélek nekem azt mondja, hogy Isten fia vagyok, ezt tőlem senki el nem veheti.

De még ha meginognék is, Isten újra, meg újra emlékeztet. Viszont, van a fiúságnak egy másik jele is, ez pedig az ostor. „Akit szeret az Úr, megdorgálja. Megostoroz mindenkit, aki fiává fogad.” A fenyítés mögött, ami bennünket ér, ott áll maga az Úr.

Ebben a templomban hallottam régen egy bizonyágtételt. Azóta, az Úrhoz költözött Visky Ferenc erdélyi lelkipásztor testvéremtől hallottam ezt, és örökre megmaradt bennem. Elmondta, hogy Ceausescu idejében, a börtönkínzások közé tartozott az, hogy pár év után a foglyokat másik börtönbe szállították. Az újabb börtön mindig kegyetlenebb volt, mindig rosszabb körülmények közé vitték őket, ezzel is fokozni akarták kínjaikat. A legrosszabb hírű a Szamosújvári börtön volt. Elmondta, hogy így őket is teherautóra rakták őket, néhány lelkipásztort, néhány presbitert, de nem tudták, hova viszik őket.

Ahogy megérkeznek, kiderült, hogy a Szamosújvári börtönbe hozták őket. Amikor meglátták a börtön főbejáratát, megszólalt az egyik lelkész fogolytársuk: „ezek azért hoztak ide bennünket, hogy itt dögljünk meg”. Mire megszólalt Papp Anti bátyánk, a hívó paraszt presbi-

ter is: „Testvér, nem ezek hoztak ide bennünket, hanem az Úr”. Feri bácsi elmondta, hogy e mondat után, mint a szél hajította felhő, szállt el a szívünkben az aggodalom, amikor világos lett előttünk, hogy az Úr hozott ide bennünket. Mert az Úr megostoroz mindenkit, akit fiává fogad, hogy az Ő szentségében részesüljünk.

A fenyítésnek is van jutalma. A fenyítés jutalma mindig az Úr maga. Ezért tekint a hívő ember egészen máshogy az őt érő fenyítésekre. Ezért bírtak ki üldözött hívő emberek szörnyű kínokat, szenvedéseket, mert ez volt bennük, hogy ez is a fiúság jele, és az Úrhoz közel fognak kerülni, és láthatják Őt hatalmasan és dicsőségesen.

Pál azt mondja: én „gyönyörködöm a bántalmazásokban, mert amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős.” Mert ilyenkor emeli fel a kegyelem az embert, és akkor munkálja az Úr a szentséget a hívő szívében. Igen, a „szent” fogalma azt jelenti a héberben, hogy valamit elválni és félretenni az Úrnak. Az oltárra szánt hús ezért volt szent hús. Levágták és megáldozták. A papi ruhát másra nem lehetett használni, az el volt különítve. Azt nem lehetett hétköznapi viselni.

Igen, az Úr a fenyítései során levagdossa a felesleget a gyermekeiről, hogy megszentelje őket, hogy meglássuk Őt, hogy gyönyörködhesünk benne. Hogy egyszer majd ott lehess az Ő szentségében, és gyönyörködhes az Úr hatalmas munkájában. Dicső Uram! Halleluja, tied a dicsőség! — mondják a mennyei seregek, mert teérted vannak mindenek, és teneked teremtetek és egyedül téged illet a dicsőség, dicséret és a hálaadás.

Ne félj ezektől a dolgoktól és jusson eszedbe, hogy az Úr le akarja vagdosni rólad a felesleges dolgokat. Ezt teszi Ő, ezt végzi Ő benned és bennem. Utána és közben is, Jézust fogod mindig kapni. Isten nem engedi, hogy egyetlen megváltott embere is az örök tűzre menjen. Isten nem engedi, hogy egyetlen kiválasztott, újjászületett ember is elkárhozzon. Ezért az Úr megfenyíti és megszenteli őket. Ennek maga az Úr a garanciája. Megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.

Ha ezt nem értjük, nem látjuk világosan, akkor egy borzalmas ige ez, hogy akit szeret az Úr, megdorgálja, megostorozza. Pedig ez éppen az Úr kibeszélhetetlen szeretetének jele. Mert milyenek is vagyunk mi, hívő emberek? Kicsit alázatosabbá váltunk, amikor megtértünk, azután meg egyre jobban elkanászkodunk. Hogy tudunk mi hívők, viselkedni?! Amikor az Úr előveszi a vesszőt, hogy helyreigazítson, akkor meg mindenki csodálkozva kérdezi, hogy miért van ennyi baja ennek a hívőnek?

Igen, az Úr megfegyelmel, az Úr megszentel bennünket. Kérdés: Igazat adsz-e Istennek abban, amit a te jövődről mond? Meg fogod látni Őt, de az Ő szentségében is fogsz részesülni. De ha Istennek igazat adsz, akkor ne lázadj, és ne hasonlítsd magadat másokhoz, a többi hívőhöz. Ne mondd azt, amit Péter mondott Jézusnak, amikor arról beszél, hogy

Péter majd mártírhalált hal. Péternek mi volt az első megjegyzése? És ezzel, ezzel a Jánossal, mi lesz? S mit mond neki Jézus? Mi közöd hozzá? Majd azzal is úgy fogok bánni, hogy az én szentségemben részesüljön.

És olyan drága ez az üzenet, amit erről tanít nekünk a Szentírás, mert ez azt jelenti, hogy a legnehezebb perceid mögött is keresheted az Urat, mert ott van. Ott van a legközelebb hozzád. Csak mi is úgy vagyunk, mint a tanítványok voltak. Mikor Jézus jön a viharban, elkezdenek kiabálni. Kísértet! Mert meg sem gondolják, el sem képzelik, hogy Jézus a viharban van hozzájuk a legközelebb. De tehozzád meg hozzám is!

Amikor tolnak a műtőbe, vagy rád irányítják azt a bizonyos sugárnyalábot az Onkológiai Intézetben, akkor van a legközelebb hozzád az Úr. Amikor összetörik a szíved, vagy amikor egy koporsó mellé kell állnod, hidd el, ott van az Úr, aki az Ő szentségében akar téged részesíteni. Ezért ne legyél keserű hívő! Ne járjunk úgy, mint akinek az orra állandóan vérzik, ne legyünk olyan hívők, akik holdvilág képpel sorolják a panaszait. Ez szörnyű, mert ez mentalitás nem teszi kívánatossá a keresztyén életet.

Olykor elnézem a tv-ben szereplő lelkipásztorokat, hát ezek el nem mosolyodnának. Haragszik ez, vagy mi van ezzel, kérdem ilyenkor? Így hirdetni az evangéliumot? Ne legyünk panaszkodó, keserű hívők. Nekünk dicsőséges Urunk van, aki azt ígéri: meg fogjuk Őt látni, és boldog az az ember, aki az élete viharaiban is felfedezi Őt és várja. Uram, iszonyú nagy mélységben vagyok. Hogy fogsz te kihozni engem? Pedig Isten „dobbantó deszkái” gyakran nagyon mélyen vannak elhelyezve.

József történetéről prédikáltam egyszer, a címe az volt: Isten dobantó deszkái. Honnan „dobbantotta” a legnagyobbat József? A fáraó börtönéből! Ő is mindig lejjebb került. Először csak a kútba került, utána a börtön mélyére, és onnan felemelte az Úr az alkirályi székbe.

Ez a hatalmas Úr a te házában is ott van, a te életedben is ott van, és legyél boldog, amikor végzi benned is az Ő megszentelő munkáját. Dicsőség ezért neki mindörökké!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy ki akarsz hozni bennünket abból a sokszor rajtunk erőt vevő keserűségből, kínlódásból, kétségbeesésből, amibe olyan hamar beleesünk. Ki akarsz bennünket gyógyítani abból a nagyon lezser, szentségtelen hívő életgyakorlatból is, amibe mi is gyakran beleesünk.

Köszönjük, megszentelő munkádat, és kérünk, segíts, hogy akkor is meg tudjuk ezt köszönni, ha éppen benne vagyunk a nehezekben.

Köszönjük, Urunk, hogy sokan átértük már, hogy életünk legnagyobb viharaiban voltál a legközelebb hozzánk. Köszönjük azt a drága tapasztalatot is, hogy mindig várhatunk és kereshetünk téged, amikor nehezekben vagyunk.

Segíts, hogy el tudjuk hinni, hogy te ilyenkor is a mi boldog jövőnket munkálod, hogy részesüljünk a te szentségedben, és megláthassunk téged. Köszönjük, hogy most is örülhet a szívünk annak, amit te bennünk végeztél, és végzel.

Kérünk, hogy most, amikor hazamegyünk, csendesítsd el a szívünket és add meg, hogy csendben rád figyelve tudjunk készülni a vasárnapnak ünneplésére, feltámadásod drága napjára.

Segíts bennünket, hogy úrvacsorai közösségünk is egy veled való üdvösséges, örvendező találkozás lehessen holnap.

Hallgasd meg, Urunk, könyörgésünket szent nevedért.

Ámen.

468.

Shrubssole W., 1760–1806.

The musical score is written on three staves in G major (one sharp) and 4/4 time. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature. The melody is simple and hymn-like. The lyrics are written below the staves, with some words split across lines. The final note of the third staff is a double bar line.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi-lág, őt angyalok,
 áld-já-tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo-kát, Ki-
 rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgál-játok A Bárányt, ki megöletett: Királya Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő meg-váltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királya Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s átkot, És szent vérével áldozott: Királya Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát hall-játok: Nagy jóvoltáért hálából Királya Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jé-zust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.

7.

Igazad adsz-e Istennek abban: Amit a Jézus-követés szabályairól mond?

Alapige: Máté 16,24

Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk feltámadott Jézus Krisztus, aki legyőztet a halált, mert lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartson.

Köszönjük, hogy minden vasárnap feltámadásodat ünnepelehet a te néped. Ujjonghat, örülhet a szívünk annak, hogy nekünk élő, uralkodó, beszélő királyunk van.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten is hordoztál bennünket, gondunkat viselted, eltörölted és elnézted bűneinket.

Köszönjük, hogy most is megállhatunk előtted azzal az alázattal, hogy légy irgalmas hozzánk, hiszen napról napra szaporítjuk a bűnt. Köszönjük, hogy megvallhatjuk előtted bűneinket annak bizonyosságában, hogy a kereszten te mindent elvégeztél.

Kérjük, szólj most hozzánk. Segíts, hogy szívünk megnyíljon igéd üzenete előtt.

Hallgasd meg könyörgésünket szent nevedért.

Ámen.

Igehirdetés

Azt szoktuk mondani, hogy a keresztyén ember életében két fontos esemény van, ami körül a keresztyén életünk kibontakozik.

Az egyik fontos esemény az újjászületésnek és megtérésnek nagy fordulata. Hiszen aki nem születik újonnan, mondja Jézus, nem láthatja meg Isten országát. Ez súlyponti kérdés, amely kimozdít bennünket minden olyan megszokott vallásosságból, amely csupán valamiféle vallásos szokásra épül. Isten ennél többet akar elvégezni a szívünkben. El akarja végezni az újjászületés és megtérés munkáját.

A másik nagy kérdés, hogy mi történik velünk, emberekkel, az újjászületés, a megtérés után. Úgy is nevezzük ezt az útszakaszt, hogy a megszen-

telődés útja. Ez az útszakasz, az ember újjászületése, megtérése után kezdődik, vagy vezet. Ennek az útszakasznak a kérdését így is szoktuk feltenni: hogyan tovább? Állítom, hogy legalább olyan fontos kérdés a hogyan tovább, mint az újjászületés-megtérés kérdése.

Azzal kapcsolatban, hogy miként éljen a keresztyén ember az újjászületés után, és hogyan cselekedjék, háromfajta vélemény van forgalomban. Ennek nyomán háromfajta tanítással találkozhat egy keresztyén ember.

Vannak, akik azt mondják: a megtérésig mindent Isten tesz. Ő az, aki odahív magához, Ő az, aki elvégzi szívünkben az újjászületés csodálatos, titokzatos munkáját. Ő az, aki megtérésre vezet, de amikor ez megtörtént, és kegyelemből, a Krisztus áldozatáért elfogadta valaki a bűnei bocsánatát és az örök életet, amiért egyébként semmit sem tehetünk, csak elfogadhatjuk, sokan azt mondják: „igen, eddig mindent Isten tett, de most a megtérés után rajtad a sor.” Most már neked kell mindent megtenned. Neked kell összeszedned az erődöt, hogy Isten kedvében járj. Ismerd meg a Tízparancsolatot, tartsd meg azokat, és Istennek egyéb törvényeit, és cselekedd. Mert ha nem cselekszed, kiesel a kegyelemből. Elhagy az Úr. El fogsz veszni. Hány ember van — mondják ennek a nézetnek a képviselői —, akikről a Bibliában is olvassuk, hogy hívő emberek voltak és utána elkárhoztak. Ezért, most már rajtad a sor: cselekedd a törvényt.

Ennek a tanításnak egyik eredménye az, amit úgy nevezünk: törvényeskedés. A különféle törvények felállításában, hogy ti. mit szabad az igazi hívőnek és mit nem, a megtért hívő emberek is hihetetlen leleményesek tudnak lenni. Ma már mosolygunk bizonyos, régi szabályokon és törvényeken, de volt idő, amikor megmondták, hogy egy hívő nő nem daueroltathatja a haját. Mert micsoda hívő ez? Ez csak másod-harmadosztályú hívő. Az igazi hívő kontyban hordja a haját.

Az ország másik felében élő hívők azt mondták: ezek a pesti hívők nem igazi hívők, mert a szoknyájuk a térdük alá csak tíz centivel ér. Az igazi a huszonöt centi. Az igazi hívőnek nincs tv-je. Ha tv-d van, az gyanús.

Sorolhatjuk ezeket a dolgokat, és az igazság az, hogy sok keresztyén ember próbálja járni úgy a megszentelődés útját, hogy görcsös gubancban éli az életét, hogy mikor valami rosszat tesz, attól görcsöl, hogy kap egyet a fejére az Úrtól. Úgy nevezzük ezt az állapotot, hogy kegyességi stressz. Vannak emberek, akiket ez jellemez. Azért reszketnek, nehogy valami rosszat tegyenek. Nehogy valami dologban átlépjem Isten törvényét, mert jön a büntetés. A megszentelődés lényege szerintük az, hogy tartsd meg a törvényt.

A megszentelődésre vonatkozó másik tanítás, a jobbra kilengő ingának a másik véglete. Ennek képviselői azt mondják, hogy mi megtért emberek vagyunk, nekünk mindent szabad. A Biblia a keresztyén szabadságról szól. A hívőnek minden szabad, nem kell itt problémáznia, úgy sem

eshet ki a hívó a kegyelemből. — Ők ismerik a Bibliának ezt a tanítását, mert csakugyan nem eshet ki senki a kegyelemből.

Így mondta ezt egy fiatal barátom nekem, ha egyszer megtértünk, akkor minden oké, akkor benn vagyunk az Isten országában. Itt-ott egy kicsit kilengünk, de a keresztyén ember szabad!

Ez a keresztyén libertinizmus — így nevezhetjük ezt a tanítást — ma világielenség lett. Az ember elképed sokszor, hogy keresztyén emberek, akik magukat hívóknak vallják, mi-mindent engednek maguknak meg. Nyugodtan elválnak, otthagyják az asszonyt három, vagy több gyerekkel, nyugodtan alkoholizálnak, amit mindenki tud is róluk, de ez nem zavarja őket. Olyan dolgot engednek meg maguknak viselkedésében, szóhasználatában, családi életben, szórakozásában, amire nézve kétségei támadnak azoknak, akik kívül állnak, és azt kérdezik: ez a hívó keresztyénség? Megígéri nekem a vállalkozó, hogy meglesz az a munka, hétfőn ott leszek, csak azt nem mondta: melyik hétfőn. Sokan mondják: ez az ember hívó, biztos, hogy nagyon jó munkát végez. És a végén háromszor annyiba kerül, mint amennyibe megállapodtak, és lehet, hogy másik mestert is kell hívni, hogy kijavítsa a csapnivalóan elvégzett munkát. De ha azt kérdezné valaki tőle: te hívó vagy? A kérdező kapna a fejére, kapná a feddést, hogy Te ítélkező vagy, ilyen, olyan, amolyan vagy. Hát ez a keresztyén libertinizmus.

És van egy harmadik vélekedés is. Ennek képviselői azt mondják: a közéletet kell keresni. Nem szabad túlzásokba menni, az arany közeputat kell keresni. Ezeket szoktuk „fékezett habzású” hívóknak nevezni. Ide is, oda is egy kicsit, attól függ, hogy éppen milyen közegben van.

Dehát, most akkor kinek van igaza? Akkor mi van a megtérés után? Akkor mi az, hogy a megszentelődés útja? Se egyiket, se másikat, se a harmadikat? Kinek van itt igaza? Kérdezzük meg Jézust. Mégis csak Ő ebben a legilletékesebb. Érdemes Reá figyelni.

Mit mond Jézus Péternek, és Péteren keresztül azoknak, akik már beléptek a szoros kapun és járni akarnak a keskeny úton, a megszentelődés útján? Jézus mindig nagyon egyszerű volt. Két egyszerű szabályt mond nekik. Azt mondja: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”* Én megyek a keskeny úton, vezetek benneteket a megszentelődés útján, aki utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét.

Érdekes, hogy Jézus nem azt mondja: aki utánam akar jönni, valósítsa meg magát. Keresztyének között is ez egy új divat. Honnan szedik azok az emberek, akik ezt hirdetik, fogalmam sincs. Jézus meg azt mondja: tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét. Mit mond? Vegye fel a keresztyét! Nem azt mondja: dobja le a keresztyét, és szabaduljon bármi áron minden kellemetlenségtől és nehézségtől. Nem azt mondja, hogy ne fogadd el soha a terheidet. Nem azt mondja: élvezd a gondtalanságot, mert a hívó élet

gondtalan élet. Nem azt mondja: gyere, koma, velem, biztos, hogy meg fogsz gazdagodni, nem leszel beteg — ismerjük ezt a jólét-evangéliumot, ezt a wellness evangéliumot. Jézus azt mondja: vegye fel az ő keresztyét!

Ez más, mint amit sok keresztyén ember, meg sok gyülekezet gondol a megszentelődés kérdéséről. Más, mint amit sok keresztyén ember élete tükröz. Miről beszél Jézus tulajdonképpen itt Péterrel? Figyeljük csak:

„Ettől fogva kezdte Jézus jelenteni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.”

Amikor meghallja Péter Jézus szavait, elkezd tiltakozni: *„Isten ment-sen, Uram, ez nem történhet meg veled!”* Máshol azt mondja: Uram, én értem meghalok. Én helyetted is meghalok. És Péter miért mondja ezt? — Ez nagyon lényeges dolog. — Azért, mert Péter és a tanítványok számára is elviselhetetlen volt az a gondolat, hogy Jézust elveszítik, Jézustól elszakadnak. Ezek az emberek — úgy olvassuk — mindent otthagytak, és mentek Jézussal. Miért? Mert szerették Jézust. Mert Jézusból valami csodálatos magával ragadó szeretet áradt rájuk.

Ezért volt jó Jézus közelében, mert olyan légkörbe került az ember, hogy az Isten szeretete ölelte át. Ezért megy a hatalmas tömeg mindig Jézushoz. Valahol megjelenik, azonnal hatalmas tömeg jön össze. Mindenki a közelében akar lenni, mert valami különös szeretet járta át Jézus hallgatóit. Pétert és a tanítványokat is Jézus szeretete éltette.

Jézus mit mond Péternek, amikor Péter azt mondja, hogy nem eshetik ez meg veled? Péter, ha te nem akarsz tőlem elszakadni, ha te ott akarsz lépegetni az én lábnyomomba, ha nem akarsz egy percre sem elveszíteni engem, akkor tagadd meg magadat, és vedd fel keresztedet. Ezzel Jézus meghatározza a megszentelődés útjának a két legfontosabb szabályát. Ezek: az önmegtagadás és keresztfelvétel.

Mi az, hogy önmegtagadás? Érdekes, hogy ebben a bizonyos önmegtagadásban, ha ilyet olvasunk, itt valami aszketikus dolgot értünk, valami szörnyű kellemetlenséget, holott, amikor Jézus az önmegtagadásról beszél, mindig azt érti rajta: tedd félre azt, ami engem tőled elválaszt. Ha te közel akarsz lenni hozzám, szakíts azzal a gondolattal, ami eltereli a figyelmedet rólam. Dobd el azt az indulatot magadtól, ami ha kijön belőled, mert ha ezeket eltűröd, távolabb kerülsz tőlem, a szeretetemtől eltávolodsz. Tagadd meg magad, ha olyan bálványod van, amit jobban szeretsz. Mert így maradhatsz mellettem, így maradhatsz az én közelségemben. Azt dobdd ki, ami odaállt közém és közéd.

Kálvinnál olvastam azt a mondatot, ami akkor nagyon megdöbbenett, hogy a hívó ember az „önmegtagadás által lesz boldog.” Először nem értettem. Miket beszél ez a Kálvin? Aztán megértettem. Hát persze! Ha azt dobom el, ami Jézus és köztem áll, akkor ennek jutalma az, hogy az Úrhoz kerülök közelebb. S minél közelebb kerülök Jézushoz, annál boldo-

gabb vagyok. Ez a hívő életnek az öröme, közel lenni az Úrhoz. Az Ő szeretetéhez. Közel lenni ahhoz, aki engem a legjobban szeret. Hogyne vágyakozna a szívünk erre.

Önmegtagadás. Milyen csodálatos dolog ez, amiről Jézus beszél. Az igazi kérdés nem az, hogy mit szabad, mit nem szabad. Az igazi kérdés mindig az, hogy mennyire szereted Jézust?

A libertinus keresztyénnek nem érdekes ez a dolog. A libertinus keresztyénnek nem hiányzik Jézus. Azért tud meglenni olyan könnyedén, lazán benne maradni az engedetlenségekben, bűnökben. Neked hiányzik Jézus? Hiányzik az Ő közelsége?

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét.”

Igen, ezen sokan vitáznak: mi a kereszt? Jézus azt mondja: ne az én keresztemet vedd fel, hanem a magadét. Minden embernek vannak keresztyei. Azok a nehezék, kellemetlen dolgok, a fájó dolgok, amik megjelennek az életünkben. Lehet az egy betegség, vagy csalódás, talán haláleset, talán egy engedetlen gyerek, aki szomorúságot okoz. Olyan sok minden lehet a mi keresztyünk, amitől nem bírunk szabadulni. Jézus nem azt mondja, hogy kövess el mindent, hogy ezektől megszabadulj, mert az igazi keresztyektől nem tudunk megszabadulni, hanem azt mondja: vegye fel...

De miért van kereszt az életünkben? Nem igaz, hogy a hívőnek minden happy. Meneküljünk onnan, ahol ezt hirdetik. Ez a legnagyobb hazugságok egyike, hogy akkor vagy sikeres hívő, ha oda tartozol. Ide gyere közénk, itt sikeres keresztyén leszel. Ez nem igaz. Isten gondoskodik arról, hogy minden hívő embernek legyen keresztye.

Miért? Kálvinra hivatkozom, akinek nehéz keresztyei voltak. Azt mondja Kálvin: Isten a keresztyeink által ébreszti fel a vágyat bennünk menyeyi hazánk iránt. A keresztynek az a rendeltetése, hogy el tudj mondani újra meg újra: igen, Uram, tudom, hogy emlékeztetsz arra, hogy az én hazám a mennyekben van. Ott van nekem lakóhelyem. Oda mentél te el, hogy helyet készíts nekem. Az én hazám nem ez a világ.

A keresztyet azért adja az Úr, mert látja, hogy mi ezer szállal tudunk belekapaszkodni ebbe a mulandó világba, melynek a vége gyakran az, amiről Jézus beszél: a lelkünkben kárt vallunk. Nem elkárhozunk, csupán a lelkünkben kárt vallunk. Vannak hívő keresztyének, akik már „benn vannak a korban” mégis ezer szállal kapaszkodnak ebbe a világba, pedig Isten újra meg újra emlékeztet, és a keresztytel felébreszti a honvágyat a szívünkben. Ó Uram, te vagy a megoldás! Az lesz a megoldás, amikor ott leszek nálad. Uram, hozzád akarok kötődni. A Jelenések könyvében olvassuk, hogy a menyasszony, a hívő nép, ezt fogja kiáltani: Jövel, Uram Jézus. Nehéz már itt. Nem bírom már itt.

Szabad nekünk tudatosan nem olyan nagyon ide kötődni. Szabad nekünk tudatosan is figyelni arra, amikor az Úr jön, és keresztyet helyez a válladra, és emlékeztet rá, hogy „bontják a házat...” Ezért jársz gyakrab-

ban az orvosi rendelőbe. A te igazi hazád nem itt van. Aki utánam akar jönni, hozzám kötődjön mondja Jézus. Ebben Istennek a kereszttel áldott eszköze, még akkor is, ha sokszor úgy érezzük, hogy nagyon nehéz.

A megszentelődés útja: szeresd Jézust, járj a kedvében. Tegyél meg mindent, hogy közelebb kerülj hozzá, mert ott találsz békességet. A kereszthordozásban kapsz kegyelmi erőt, békességet és szeretet tőle.

Isten segítsen bennünket ebben is, hogy tanulgassuk, jobban, szorgalmasabban tanulgassuk azt, amire megtérésünk után Isten iskolájában tanít bennünket a Szentlélek, mint drága tanítómester.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk a keskeny utat, ahol te jársz előttünk, és vágyakozik a szívünk arra, hogy minél közelebb legyünk hozzád. Egészen közel, mert oly sokszor megtapasztaltuk már, hogy mit jelent a te szereteted.

Urunk, ha érezhetjük a te szeretetedet életünkben, semmi nem számít. Boldogok vagyunk és vágyik erre a szívünk most és mindenkor.

Köszönjük, hogy csodálatosan egyszerűvé tetted a te követésed útját.

Segíts, hogy gyakorolni tudjuk magunkat az önmegtágadásban. Tudjunk nemet mondani, és félretenni mindazt, ami odaállna közéd és közénk, bármi legyen is az. Segíts, hogy fel tudjuk venni a keresztet, hogy eszünkbe jusson, hogy mire akarsz emlékeztetni szüntelen bennünket. Köszönjük, hogy emlékeztetni akarsz a mi mennyei hazánkra, ahol nem lesz szenvedés, könny, sírás, búcsúzás, betegség és temetés. Ahol igazán betelhetünk a te örömmel és békességeddel.

Kérünk, Urunk, hogy ennek a mai napnak az igéjét vidd tovább a szívünkben. Hadd tudjuk azt átgondolni, hadd tudjunk ebből élni a reánk következő időkben is.

Kérünk, áldd meg az előttünk álló hétnek minden napját. Adj erőt a munkánk elvégzésére, keresztjeinek hordozására.

Áldd meg szeretteinket a közelben és távolban.

Kérünk a betegekért, a kórházban lévőkért, a műtét előtt állókért, halálukért.

Könyörgünk hozzád az orvosokért, az ápolókért, a gyászolókért. Külön is könyörgünk azért a gyülekezetünkhöz tartozó családért, ahonnan a közelmúltban temettük el szeretettüket. Vedd őket körül, töröld le könnyeiket és a feltámadás reménységével vigasztald szívüket.

Kérünk az ifjúságért, a gyermekekért. Magyar népünkért. Urunk, könyörülj meg népünkön, sokféle pogányságát, konokságát hadd vigyük eléd.

Kérünk, hogy az evangéliummal támasszál világosságot a szívünkben.

Urunk, hallgasd meg imádságunkat, Jézus Krisztusnak drága nevéért.

Amen.

462.

Silcher F., 1789—1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
 Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
 Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
 De hol te jársz e-lőt-tem,nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd
 örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen
 lábadnál gyermeked, Ki szemlehungya téged híven
 követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene: :/: A vak
 homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig,
 és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826—1901.